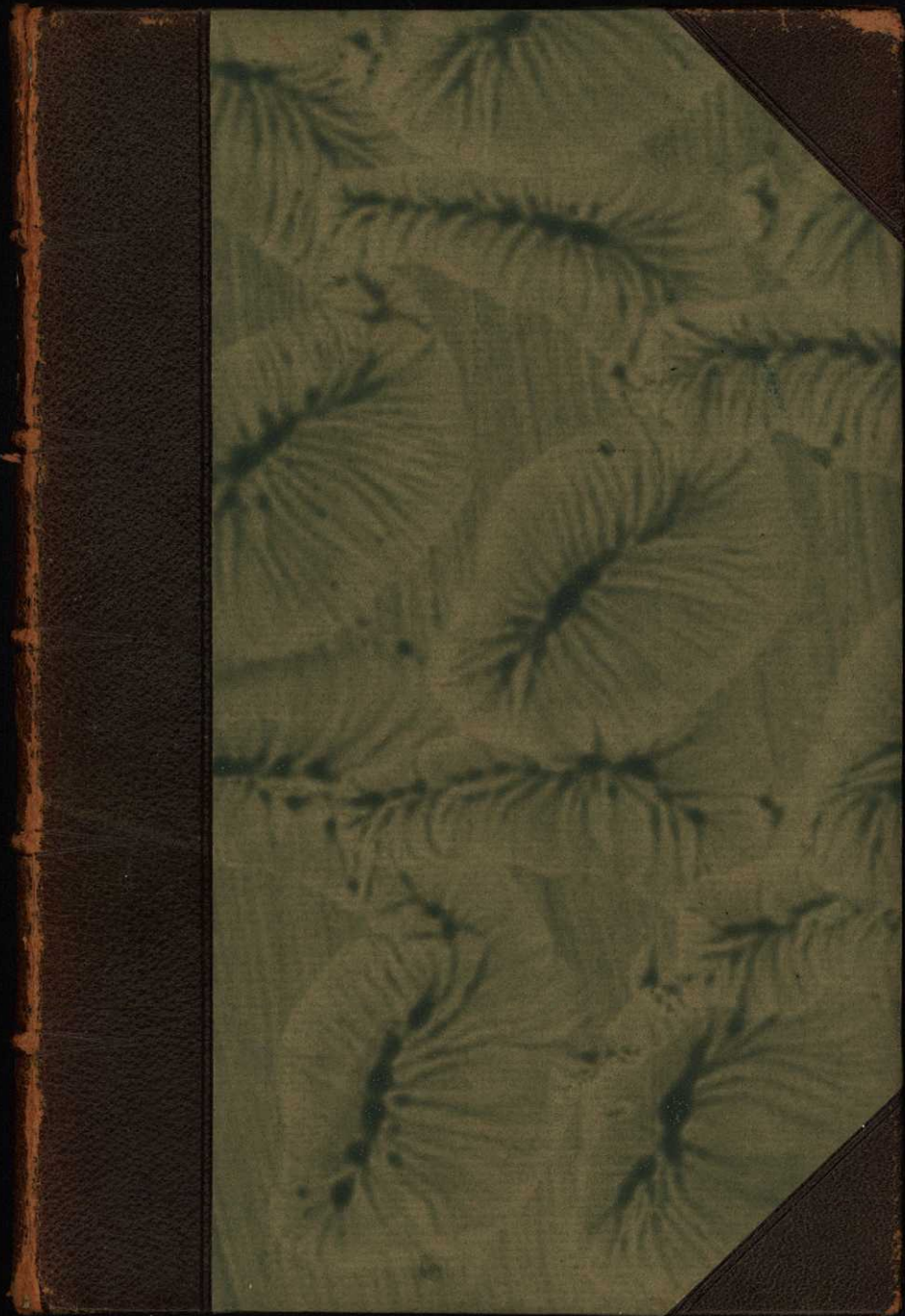

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

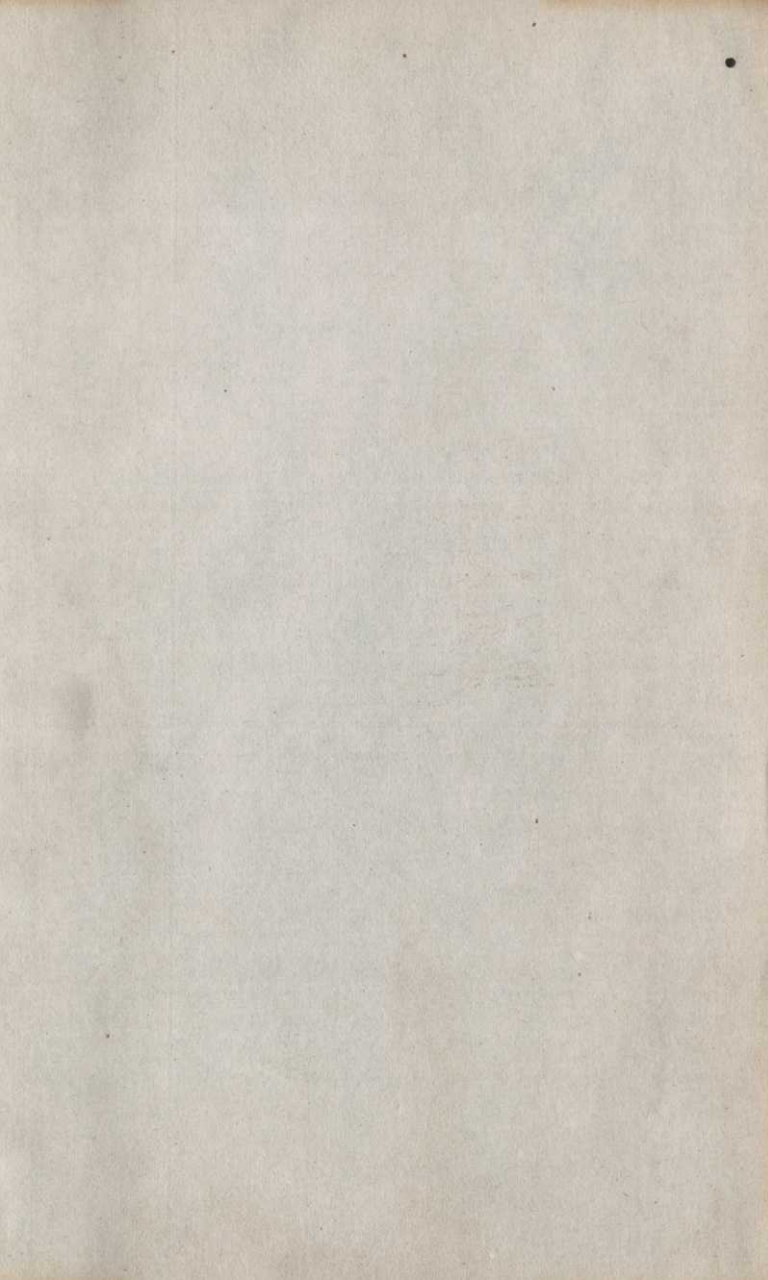

Litt.
Sv.

5v

Martin Koch

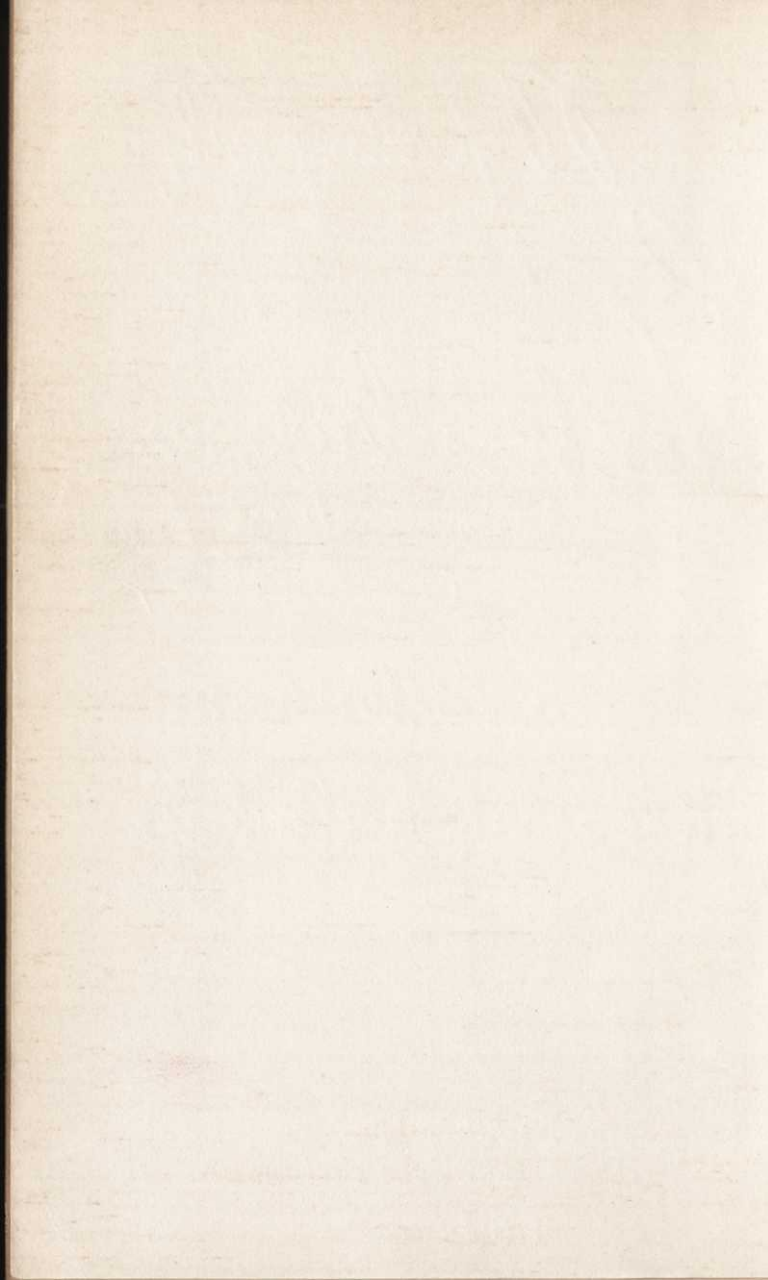
Vattendrossen

En historia om
nykterhet och broderskaps

Stockholm
Albert Bonniers förlag

Pris 1 krona.

MARTIN KOCH

VATTENDROPPEN

EN HISTORIA OM NYKTERHET
OCH BRODESKAP

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Copyright. Albert Bonnier 1912.

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1912

FÖRETAL.

Brev till författaren från en av hjältarna i denna bok.

Käre vän!

Härmed sänder jag dig några anteckningar, samlade under ett mångårigt medlemsskap i cenaklet Vattendroppen. Jag överlämnar åt dig att använda materialet på bästa sätt. Jag har en till visshet gränsande övertygelse, att du — i likhet med mig — behjärtar innebörden av de gamla orden: Amicus Plato, sed magis amica veritas.

Ordet coenaculum betydde, som bekant, ursprungligen en vanlig matsal. I Vulgata användes ordet för att beteckna det rum, där Kristus firade sin sista Passah tillsammans med lärjungarna. En liten sällsam skara män! Fattiga och ödmjuka voro de, döden stod tätt invid dem och såg på dem med tunga, allvarliga ögon. Men starkare än döden var det budskap de hade att förkunna för människorna. De erövrade världen.

Händelsernas underliga gång har ju gjort, att ordet cenakel numera vanligen betyder en liten samling människor, vilka som helst, som gå i flock och bedriva inbördes beundran och döma stränga domar över andra. Följande anteckningar handla om ett sådant cenakel. Dess medlemmar kämpa för höga ideal. Det gäller här nykterhet och broderskap.

Jag har, som du väl vet, i fråga om drycker en utsökt smak och tärer egentligen ingenting annat än vatten. I denna viktiga punkt är jag av alldeles samma mening som den förträfflige kaplanen Joh. Mathias Seling från Osnabrück. Han formulerade i början på 1800-talet sin enkla tro i följande ord, som ännu med glädje sjungas av många tyska skolbarn:

Das Wasser ist so hell und klar,
 Kluck, kluck, kluck;
 Sein Alter ist sechstausend Jahr,
 Man trank es schon im Paradies,
 Im Durste schmeckt es wundersüss;
 Kluck, kluck, kluck.

I denna av ädel skälmaktighet präglade lilla dikt ligger en stor sanning förborgad, vars betydelse jag naturligtvis inte behöver utveckla för dig. Det är för denna sannings skull jag tillhör och allt fortfarande önskar tillhöra cenaklet, ehuru jag granneligen fått lära, att en-

samt vattnet verkar det visserligen icke. Det fordras även något av anden, och det är just detta något, som saknas i cenaklet Vattendroppen. Det goda, som där i tysthet göres av de många små och okända, är vida höjt över mitt beröm. Jag erkänner det med vörndnad för den heliga eld, som brinner i deras hjärtan. Må deras långa och trofasta kamp sluta med seger för de ädla idéer, på vilkas rättfärdighet de hysa en så stark förtröstan! Men i hjorden finnas även arga tjurar, och kring deras horn har jag virat hö, liksom de herdar, om vilka Horatius talar.

Käre vän! Den kulturbild jag härmed överlämnar i dina händer gör naturligtvis inte anspråk på att äga något litterärt eller artistiskt värde. Den är endast ett enkelt vittnesbörd, avgivet i sanningens namn. Chronschoughs ande svävar över Vattendroppen. De hjältar, som i vår tid dyrkas mest, ha vunnit sina riddaresporrar genom att prata på för eningsmöten. För att värdigt hylla dem och skildra deras stora gärningar har jag tillgripit protokollets konkreta form. Det passar dem bäst.

Och nu vill jag säga som Laboulaye i *Paris en Amérique*: Emellertid ber jag till Gud, att han må bevara dig för ignoranter och dumhuvuden. Vad skurkarna beträffar, så blir det din ensak; livet är en strid: du är född soldat,

försvara dig! — Även du är född soldat, broder! Försvara dig! Eller ännu bättre: hugg in, gör attack! Må våra själar vara som ständigt spända bågar med pilarna riktade mot yrkeslögnare och yrkeshycklare! Ty där är fienden — för oss, för våra vänner i cenaklet och för alla, som ärligen sträva genom mörkret mot sanningen!

Med uppriktig vänskap
din tillgivne
Mauritz Fock.

FÖRSTA MÖTET.

De valda tjänstemännen installeras av broder Cenakel Deputerad. — Familjefest. August gratuleras.

Protokoll fört vid cenaklet
Vattendroppens möte den 7 Januari.

§ 1. Mötet öppnades med sång och sedvanlig ceremoni av Överste Templaren, broder O. Hjelm klockan nio eft. midd. Vid upprop av tjänstemän befunnos alla närvarande.

§ 2. Broder Cenakel Deputerad ledde oss i bön.

§ 3. Protokollet från föregående möte upplästes och godkändes utan ändring av sekreteraren.

§ 4. Ingen inträdesanmälan fanns.

§ 5. Rapporter. — Sekreteraren rapporterade från den tillsatta lokalkomitén att ingen ny möteslokal kunde skaffas, som passade för cenaklet. Sekreteraren föreslog, att vi skulle

bo kvar på den gamla lokalen. Då sade br. O. Engström att vi skulle flytta. Han tyckte att vår gamla lokal, som vi haft så länge, var "ruskig" och han sade att det var mörkt med två lampor av gas i taket. Och väggarna voro bruna av smuts. Han sade att golvet var ruttet och att det luktade illa i cenaklet, men den som har så fin näsa ska hellre hålla sig borta från ordentligt folk som inte är så där "fint". Han sade att det var jämt fulla karlar och fruntimmer utanför i gränden och mycket mörkt i trappan som nog är sant. Att man kommer från farstun rakt in i möteslokalen är roligt tycker jag, för då blir man så glad att genast möta bröder och systrar och vi ska inte opponera oss och bråka i onödan. Han sade också att man måste gå igenom hela lokalen för att komma in i förrummet som borde ligga före salen, men vi har inte råd att hyra så schangtila lokaler som vissa medlemmar tycks fordra och att det finns vägglöss i soffan i förrummet är osanning, för jag har själv haft ihjäl de sista "madammerna". — Br. Engström föreslog, att cenaklet skulle flytta och föreslog naturligtvis Folkets Hus, men då ville cenaklet inte diskutera frågan längre utan beslöt med 17 röster mot 9 att stanna kvar på sin gamla plats där vi haft så mycket roligt innan några bråkmakare kommit in i vår församling. Överste Temp-laren sade att det var rätt och att Engström

kunde gå till Folkets Hus om han inte trivdes bland ordentligt folk.

§ 6. Sekreteraren föredrog den statistiska rapporten som utvisade 54 medlemmar vid kvartalets början den 1 Okt. förra året. Summa 3 medlemmar hade gått in och vid kvartalets slut den 31 Dec. fanns det summa 19 män, summa 26 kvinnor, summa 45 medlemmar. Under kvartalet hade gått ut summa 9 män, summa 3 kvinnor, summa 12, summa 57 medlemmar. Den statistiska rapporten lades till handlingarna och godkändes med tacksamhet, för statistik är något mycket svårt.

§ 7. Sedan föredrog br. C. J. Bergström revisionsberättelsen. Utgifterna voro 112 kronor under föregående kvartal och inkomsterna 119 kr. 50 öre. Cenaklet hade insatt på bank 180 kr. och hade tre st. andelar i Byggnadsföreningen för 45 kr. — Revisorerna föreslogo ansvarsfrihet och sade att skattmästaren, syster Elsa Andersson, hade skött sin syssla riktigt bra, för aldrig hade medlemmarna betalt sina kvartalsavgifter så mycket som under syster Elsa Anderssons tid och där ser man hur bra det är att ha unga systrar till det, för då betala bröderna så gärna. Cenaklet godkände ansvarsfriheten och Ö. T., br. O Hjelm, föreslog tacksamhet, som godkändes.

§ 8. Marskalken, syster Helena Bergström, sade att hon inte hade någon skriftlig rapport

om inventarierna men hon kunde säga muntligt att det fanns ett skåp i förrummet och en stor kaffeduk och tre små kaffedukar och en kaffeservis och en stor kaffecistern av koppar och en stor kaffepanna av koppar och en mindre kaffepanna av koppar och ett standar för 400 kronor med trasigt fodral, men arbetsmaterial fattades litet, för det fanns inte handböcker åt alla tjänstemän. Sedan hade cenaklet ett skåp på vinden som var fullt med gamla protokollsböcker och kassaböcker och programböcker och cenaklet värderade det till 50 kr. för det var så gammalt. Ö. T., br. O Hjelm, sade att det var slarv att inte ha en skriftlig rapport och man får aldrig slarva i nykterhetsarbetet och det är ju sannt, men man kan ju inte begära bättre, när barn inte få lära sig ordning av föräldrarna.

§ 9. Sedan inlämnade syster Lovisa Andersson till Ö. T. en skriftlig anklagelse som lyder:

— Undertecknad anklagar härmed fru Karolina Bergström för brott mot konstitutionen för hon har kallat mig tjyv och anhåller jag att cenaklet tillsätter en rannsakningskomite och dömer henne för jag har vittnen, som äro sekreteraren, syster Albertina Boman och så broder Gustav Nilsson.

Lovisa Karlsson.

§ 10. Ö. T., br. O. Hjelm, sade att det var skam för cenaklet att det fanns medlemmar som bara ville hålla på och bråka och beskylla andra med saker som gick på heder och ära nästan. Då begärde fru Bergström ordet, men Ö. T. sade att det gjorde det samma om hon yttrade sig, för vi visste i alla fall vem hon var och cenaklet visste att syster Karlsson inte är någon tjyv. Sedan tillsattes en rannsakningskomite för att rannsaka om anklagelsen och tillsatte Ö. T. enligt konstitutionen broder K. Boman, Vice Templaren (V. T.) utsåg O. Engström till medlem av rannsakningskomiten och Förre Överste Templaren (F. Ö. T.) utsåg broder Gustav Nilsson.

§ 11. Då sade C. J. Bergström att hans hustru, som var anklagad, inte kunde vara nöjd med att F. Ö. T., br. August Karlsson, som var syster Karlssons man skulle utse en av domarna i målet, för då var det ju klart att det skulle bli orättvist, som det också måste bli när Gustav Nilsson var god vän med Karlssons och Ö. T. hade också utsett en god vän till Karlssons och det var ju inte rätt sade han. Men Ö. T. sade att det var enligt konstitutionen så att det gick inte alls för Bergströms att krångla, och när Engström kommit med bland domarna så borde väl allt vara bra. Engström som var en så rar vän med Bergströms.

§ 12. Därefter installerade Cenakel Depu-

teraden de valda tjänstemännen med sång och vanlig ceremoni. Till tjänstemän att leda arbetet under påbörjade kvartal voro valda:

Överste Templare (Ö. T.): broder O. Hjelm, handlande.

Vice Templare (V. T.): broder Nils Sander, bokhållare.

Cenaklets Studieledare (C. S. L.): broder Adolf Gustavsson, folkskolelärare.

Sekreterare (S.): syster Albertina Boman.

Biträdande sekreterare (b. S.): broder K. Boman, arbetsförman.

Skattmästare (Sk.): syster Elsa Andersson, sömmerska.

Biträdande skattmästare (b. Sk.): broder Frans Pettersson, handelsarbetare.

Marskalk (M.): syster Helena Bergström.

Biträdande marskalk (b. M.): syster Berta Eriksson.

Inre Vakt (I. V.): broder Gustav Nilsson, agent.

Yttre Vakt (Y. V.): broder C. J. Bergström, murare.

Förre Ö. T. var fortfarande br. A. Karlsson, vaktmästare, och C. D. var också den samme som under många år, br. Johan Andersson, timmerman. Studieledare (C. S. L.) hade blivit nyvald efter den förre, som uteslutits ur cenaklet och Orden för löftesbrott.

§ 13. Därefter höll cenaklet rast och August bjöd på kaffe och två medlemmar hette August, nämligen broder Ö. T., som heter Oskar August Hjelm, och så br. August Karlsson, som deklamerade en vacker vers som hette Förnöjsamhet som heter duga, och det var mycket roligt och kaffet var mycket gott och syster Berta Eriksson spelade en mycket vacker bit på gitarr.

§ 14. Sedan rapporterade V. T., br. Nils Sander, att programkommittén hade programmet för kvartalet färdigt, som upplästes och godkändes och införes i protokollet.

PROGRAM

för cenaklet Vattendroppens arbete under kvartalet 1 Jan.—31 Mars.

Jan. 7. De valda tjänstemännen installeras av broder Cenakel Deputerad. — Familjefest. August gratuleras.

Jan. 14. Agitationsfest med föredrag av Cenaklets Studieledare. Önskemål: stor medlemsintagning.

Jan. 21. Amerikansk vågafton. Varje medlem betalar ett halvt öre pr kg. av sin vikt, som tillfaller kassan.

Jan. 28. Systrarna bjuda bröderna på något gott.

Feb. 4. Diskussion: Vad är människans förnämsta livsuppgift? — Varje medlem skall yttra sig eller plikta 10 öre till kassan.

Feb. 11. Val av ombud till Distrikt Cenaklet och programkommitté för nästa kvartal. — En lärorik uppläsning.

Feb. 18. Diskussion: Vad bör cenaklet göra för att höja sin allmänbildning?

Feb. 25. ??? — Stor överraskning!!! — Ofantligt roligt!!! — ???

Mars 4. Ungdomens afton. — Varje medlem skall sjunga en sång eller deklamera en bit eller narra cenaklet att skratta. Var fågel sjunger efter sin näbb!

Mars 11. Hur bör man bäst förstå uttrycket: Om skalkar locka dig, så följ icke?

Mars 18. Vårens annalkande firas på lämpligt sätt. Broder C. D. underhåller.

Mars 25. Tjänstemannaval. — Äro våra möten nöjsamma eller tråkiga? — Systrarna visa sig på styva linan och bröderna betala!

ORA ET LABORA! (Bed och arbeta!)

§ 15. Därefter valdes sjuk- och besökskommitté, som skall besöka sjuka medlemmar och dem, som äro frånvarande. Den gamla kommittén omvaldes enhälligt.

§ 16. Därefter företogs val av revisorer och blevo de förutvarande omvalda.

§ 17. Cenakel Deputeraden, br. Johan Andersson, som är Chefens ombud, meddelade att han hade från Chefen fått lösen för det nya kvartalet. Den är hemlig och måste skrivas med Chefens eget chifferalfabet för att ingen ska kunna läsa det mer än Chefens ombud, som är Cenakel Deputeraden. Och lösen för detta kvartal är

f o j h i f u.

Och Överste Templaren sade, att det hade kommit till hans kännedom, att flera medlemmar hade under föregående kvartal uttalat lösen så högt, att många medlemmar i cenaklet hade hört det som stodo bredvid. Och alla visste ju att det var lösen, som hade uttalats så högt, och de blevo mycket lessna och onda. För lösen måste vara hemlig och får inte skrivas upp och får endast uttalas viskande till Cenakel Vakten eller till Cenaklets Marskalk. Och det är strängt straff att bryta mot denna lag, som är folkets egen hemliga lag, och vi måste iakttaga alla parlamentarismens former, för det gör man i parlamentarismens hemland, som är England. Det är mycket långt dit, och detta är en mycket fin lag. Han ville inte säga vem det var som hade brutit mot lagen, men han hoppades, att det han sagt skulle vara alldeles som en varning för framtiden.

§ 18. Nya frågor. Då sade O. Engström,

att det fanns vägglöss i soffan i förrummet och ville ha en kommitté tillsatt för att undersöka soffan, men Ö. T. sade att det var bara för att nedsätta cenaklet och avslog förslaget, för det var bara okynne och klanderlusta, vilket av cenaklet godkändes. Då sade Engström, att han reserverade sig och det fick han gärna göra.

§ 19. Sedan inlämnade fru Karolina Bergström följande anklagelse mot syster Karlsson:

— Jag får härmed anklaga fru Lovisa Karlsson som kallat mig lögnhals och ditt usla stycke, som är sannt, för det hörde vittnena och dom kan intyga att det är sannt och jag vill ha en rättegångskommitté mot henne för annars går jag till rådhusrätten, som blir värre för cenaklet, för jag vill att hon ska dömas och ha sitt straff och mina vittnen äro broder O. Engström och Frans Pettersson.

Karolina Bergström.

§ 20. Alltid ska det vara bråk numera när vårt cenakel har trevligt och all fest blir alldeles förstörd. Somliga borde ha vett att hålla sig borta och inte störa åtminstone när August bjuder på kaffe. Cenaklet beslöt att fru Bergströms anklagelse skulle behandlas som ena mål tillsammans med syster Karlssons anklagelse och Ö. T. sade att nu börjas det.

§ 21. Sedan skattmästaren, syster Elsa An-

dersson, rapporterat om inkomster och utgifter, avslutades mötet utan sång och musik som det skulle ha varit, men det är just inte något nöje, när en medlem förstör all trevnad och Ö. T. sade, att året började just inte så bra som han hade hoppats, men han uppmanade alla till enighet och arbete för nykterhets-saken, som är en mycket stor sak fast vissa medlemmar bara vill ställa till bråk.

Som ovan

Albertina Boman

Sekreterare enligt uppfattning.

ANDRA MÖTET.

Agitationsfest med föredrag av Cenaklets Studieledare. — Önskemål: stor medlemsintagning.

REFERAT

från cenaklet Vattendroppens agitationsfest
den 14 Januari.

Det var fest och hej! vad det var roligt. Det var den allmänna meningen om festen och många sade det samma, att det var den angenämaste och trevligaste fest vi haft på länge, för där var inga som bråkade och de som bruka ställa till bråk hade nog förstått att hålla sig borta. Publiken var ganska talrik och jag räknade till 35 personer, men två kommo sedan så att det var 37 personer närvarande och en ny medlem fick vi. Det var också tre flickor där, som inte tillhörde nykterhetens stora sak, men de ville se hur det var och sedan lovade de att komma igen en annan gång, för de sågo att det var en stor sak.

Vi sjöngo först allesammans vår gamla nykterhetssång:

— "Avhållslöftet må du giva
och det ständigt hålla fast!
Må du riktigt lös dig riva
från den onda dryckeslast!
Underskriv! Underskriv!
Avhållslöftet underskriv!
Underskriv! Underskriv!
Avhållslöftet underskriv!" —

Sedan spelade syster Berta Eriksson för oss på sin gitarr som var mycket vackert, men det allra bästa, som vi nog alla skola minnas länge som ett skönt minne, det var när vår nye C. S. L., folkskoleläraren Adolf Gustavsson, steg upp i talarestolen och höll ett föredrag om vår stora kamp.

— Det var en stor kamp, sade han, och vi äro alla kämpar. Jag går ibland och tänker, sade han, och då tänker jag att vi äro tvungna att rädda samhället. Det är ett stort uppdrag, men vi kunna göra det och det är inte alls svårt bara vi äro tillräckligt många, som välja tillräckligt många riktigt bra riksdagsmän. Vi äro mänsklighetens räddare, ty om inte mänskligheten räddades skulle ju världen förgås i alkoholflodens gap, och hur skulle det då gå? Därför äro vi mänsklighetens räddare. Vårt

folks värsta fiende, sade han, är — Bacchusdyrkarne, fastän de nog inte själva vilja erkänna det. De kunna nämligen ge maka, barn, egendom och allt till spillo blott för att få tjäna vinguden, som är så glad om han också bara får brännvin. På alla giftflaskor står en dödskalle, som betyder gift så att man ska akta sig för det. Varför står ej en sådan inskription å krogens och brännvinsförsäljningens fat och flaskor? De innehålla ju det fruktansvärdaste gift som finns. Om det funnes en dödskalle på varje flaska innehållande spritdryck, skulle vi ha mycket lättare i vårt arbete. Vi behöfde då inte tala så mycket till dem som fröjda sig åt den s. k. "livsglädjen" i syndens och lastens nästen. Vi behöfde endast gå till krogarne, till våra bröder där, och med den vältaliga tystnaden peka på flaskans hemiska märke och nicka menande åt dess arma offer — och han skulle förstå, att han är en slav under ruset och hasta bort från det ställe, där hans liv går till spillo. Hur sorgligt är det inte att se dessa berusade människor? Jag kan berätta om ett fall, som jag studerat.

Han var en av de nykterhetskämpar, som tillhört cenaklet en lång tid och alltid hållit nykterhetslöftet högt och förstått de betydelsefulla karaktärsdragen i denna stora folkrörelse. Han syntes vara en fast karaktär och en trogen länk i kedjan. Men så en dag kom han rag-

lande på gatan. Han var inte längre frigjord från den boja, som drager sina offer utför eländets brant. Nu hade han åter kommit in på detta sluttande plan. Det hade skett i en stund, då han kände sig svag inför kotteriets lag. Han föll! Och han triumferade i sitt onyktra tillstånd: "Det är i alla fall en stor fördel att kunna ta sig en "nubbe" ibland! I dag har man druckit du-skål med en ganska hög personlighet!" — Men jag ville säga till dessa höge, ja jag ville ropa till dem på tyska: Grolle nicht! — Som betyder på svenska: Var ej ond på dessa små, då det är du som har förfört dem! Mene tekel upharsin — du kan själv hamna i rännstenen i sällskap med din dräng! Och då ville jag säga till drängen: Ack! är en sådan bekantskap värd den uppoffring du nu gör? Du uppoffrar ditt människovärde, och vad ger han dig i stället? Ingenting! Tror du, att den höges vänskap är så ärligt menad? Jag tror det inte. Regel är, att dessa höga personligheter, när de kommit ur den "dim-miga" ställning alkoholen försatt dem i, med förakt se ned på bekantskaper som stiftats på detta sätt. För den tänkande individen, som är upplyst med våra dagars allmänbildning och har den förmånen att genom sina studier kunna följa vetenskapens nyaste landvinningar, framstår då tydligt, att hela sprithantering

inte är värd så mycket som en enda av de människor, som genom densamma fördärvas.

Nej! Jag tillropade nyss mitt mene tekel upharsin till de höge i samhället, och den som i likhet med mig har den stora glädjen att kunna det hebreiska språket förstår bäst, vad dessa gripande ord innebära. De betyda, att vi skola undfly dessa djävulska drycker, som bara äro till de höga herrarnas glädje, när de med sitt alkoholkapital får förstöra vårt folk.

Vi veta nu, att en enhällig folkmening i hela vårt land bland hög och låg ända upp till tronens brant fordrar dessa dryckers avskaffande. Må vi då som en enda man kräva det, och vi, som äro mycket radikala, skola göra det om också den gamla förbenade skändliga konservativa högern, som är köpt av alkoholkapitalet och bara vill ha militärer och så det kära brännvinet, skulle skrika på oss och kalla oss vid alla möjliga fula namn och streta emot våra reformer. Vad betyder deras rop? Jo, att de känna sig träffade i sitt innersta samvete! Därför skrika de för att tysta ned samvetets röst. Men det tjänar ingenting till, ty som skalden säger

genom oss skall det gå
att befrielse nå
under fanan den gula och blå! —

Därefter satte sig broder Adolf Gustavsson och hans tal hälsades med de starkaste applåder och man såg tårar i mångas ögon för han talade så vackert, och han var så vacker där han stod och talade med leende läppar och hans ögon lyste av hänförelse, och han talade alldeles flytande och utan något skrivet alls som är mycket svårt, så det syntes att nu har cenaklet fått en riktig talare till sig. Sådana män skulle vi ha många i vårt land, då skulle vårt folk för länge sedan vara räddat undan mänsklighetens förbannelse — alkoholen!

Sedan sjöngo vi alla vår gamla vackra sång:

Är det sannt, förlåt jag frågar,
att du är en lastens träl?

Är det sannt så är det sorgligt

o. s. v.

Därefter spelades det gitarr igen och så sjöngo vi igen och sedan läste sekreteraren en vers, som hon själv författat och den hette

MÅNEN.

Jag kom att tänka på vår klara måne
som nu har lyst för varje kväll,
sitt ljus och glans han åt jorden låne
över berg och sjö, över dal och fjäll.

När månen är full vi gärna blickar
med leende blickar mot himlen opp,
när en man är full, en rysning sig skickar
genom vårt sinne och hela vår kropp.

När månen är full vill de unga vandra
på vägar och stigar i månens glans,
när mannen är full börjar maken klandra:
ack om aldrig brännvinet fanns!

Halvfull ibland vi månen få skåda,
men glad vi blicka på honom ändå;
en halvfull man blott sorger det båda
ändå värre om han inte kan gå.

Att månen är full tolv gånger på året
det veta vi alla ty detta vi ser,
men mången är full sen de fått gråa håret
minst femtio gånger om än inte fler.

Nu har jag beskrive att gubben i månen
kan lysa om den är halv eller full;
en man som är full ser ut som en fåne,
bort med allt, det är brännvinets skull.

Under strejken som var man ingen såg drucken
så lugnt och fredligt som då det var,
från många man även hörde den sucken:
ack finge vi ha så lugnt som vi har.

Men o ve när krogarna öppna
 då blev det samma stimm som förr,
 när mången sen vid krogarna tröttna
 så kom de raglandes inom sin dörr.

Därför bröder och systrar vi kämpa
 för nykterhet och för frihet i nord,
 vi rusdrycksbegäret bör söka att dämpa
 annars vi aldrig få lugnt på vår jord.

Sedan inbjöd Överste Templaren var och en
 närvarande att bli medlem av cenaklet och
 därefter var vår agitationsfest för nykterhets-
 saken ett vackert minne blott.

Protokoll fört vid cenaklet
 Vattendroppens möte den 14 Ja-
 nuari.

§ 1. Mötet öppnades efter festen av Ö. T.
 broder O. Hjelm. Vid upprop av tjänstemän
 var b. Sk., M. och Y. V. frånvarande.

§ 2. Broder Cenakel Deputerad ledde oss
 i bön.

§ 3. Protokollet från föregående möte upp-
 lästes av sekreteraren. Då begärde Vice Temp-
 laren, broder Nils Sander, ordet och sade, att
 protokollet var alldeles för långt och att det
 inte var rätt att skriva saker som man själv
 tänker som inte skett på mötet, men hur ska

man då kunna skriva protokoll, om man inte får skriva det man tänker? Det förstår inte jag och det begriper nog inte Nils Sander som vill vara så klok och lära gammalt folk som har suttit sekreterare på möten långt innan sådana där pojkar blev födda, och det sade Ö. T. också och cenaklet beslöt att protokollet var bra. Och cenaklet godkände protokollet så att det gick inte alls för Sander den gången, och man förstår nog vem som hade skickat honom, för somliga som inte vågar sig fram själva skickar sina rara vänner, men det är inte meningen att protokollena ska skrivas så att sådana personer tycker det är bra, utan det ska stå sanningen i dem.

§ 4. Till inträde i cenaklet och Orden anmälde sig hamnarbetaren G. Söderberg, rekommenderad av br. K. Boman, och inröstades enhälligt och intogs enligt sedvanlig ceremoni.

§ 5. Sedan sade Ö. T. att han ville tacka vår föreläsare, broder Adolf Gustavsson. Han hade sällan hört ett så vackert nykterhetstal, ty det är verkligen sällan man får höra något så bra och lättsmält och på samma gång geditget på innehållets vägnar. Han var glad att höra att cenaklets nye C. S. L. var så gedigen och frisinnad i nykterhetsfrågan, för Ö. T. är själv frisinnad och då äro de båda frisinnade, men de äro frisinnade på ett rätt sätt och inte på ett orätt sätt, ty de vilja det rätta som är

allmänt rusdrycksförbud. Vi hoppas alla att vår Studieledare skall leda våra studier väl både i nykterhetsfrågan och i alla andra stora frågor och vi tro att han skall göra det ty han är rätte mannen.

§ 6. Broder C. S. L. svarade och tackade på det hjärtevarmaste och sade att han kanske inte var en så stor förmåga som Ö. T. sade, och han var i alla fall inte en så stor förmåga som Ö. T., ty han ville vara ärlig och blygsam, och det är ju rätt ty det ska man alltid vara även om man är en stor förmåga. Vår broder Adolf Gustavsson sade att han alltid ända sedan han var ett litet barn haft mycket lätt för att läsa och lära så att det var kanske inte så märkvärdigt som det såg ut att han kunde och visste så mycket, men det är ju inte alla som förstå att ta vara på sina kunskaper utan slösa bort dem i ett lättsinnigt liv och det ville inte Adolf Gustavsson göra. Men högre än alla sina kunskaper skattade han dock att han av naturen fått ett rent sinne som är öppet för allt som är stort och ädelt och rätt och skönt, ty endast därigenom kunde han höja sig upp till att bli något stort i verklig mening. Att vara cenaklets studieledare är en stor uppgift, men han ville dock försöka att fylla den och om alla medlemmarne ville hjälpa honom med kärlek och förtroende och endräkt och inte i oenighet och bråk, så trodde han nog

att det skulle gå bra, för han var ju van att undervisa och hade mycket goda betyg i alla ämnen.

§ 7. Vi voro alla mycket glada att höra hur enkel och anspråkslös broder C. S. L. var, alldeles som om han varit en helt vanlig människa, men broder Sander som är en mycket oförskämd människa sade, att eget beröm luktar inte gott, alldeles som om han inte hört vad br. Gustavsson sagt att vi inte skulle bråka, men br. C. S. L. brydde sig inte om att svara på sådant, som ju var alldeles rätt.

§ 8. Broder K. Boman sade att det var tråkigt att det inte fanns något kaffe på festen för det var så tomt, och det var torrt att höra på bara tal och templet brukade alltid ha kaffe på sina fester. Men det är väl bäst att inte ha det numera, när vissa medlemmar bara ska bråka och beskylla andra för att vara tjuvar om det finns något kvar, som går deras näsa förbi.

§ 9. Därefter sade Ö. T. att det var amerikansk vågafton nästa möte och att alla medlemmar skulle gå dit, ty det var så roligt.

§ 10. Sedan avslutades mötet utan ceremoni.

Som ovan

Albertina Boman

Sekreterare enligt uppfattning.

TREDJE MÖTET.

Amerikansk vågafton. Varje medlem betalar ett halvt öre pr kg. av sin vikt, som tillfaller kassan.

Protokoll fört vid cenaklet
Vattendroppens möte den 21
Januari.

§ 1. Mötet öppnades med sång och sedvanlig ceremoni av Ö. T., broder O. Hjelm, kl. nio eft. m. Vid upprop av tjänstemän var alla närvarande utom br. C. S. L., som har så mycket att göra.

§ 2. Broder Cenakel Deputerad ledde oss i bön.

§ 3. Protokollet från föregående möte upplästes och godkändes utan ändring av sekreteraren.

§ 4. Marskalken efterhörde i förrummet att ingen inträdesanmälan fanns.

§ 5. Broder Karlsson rapporterade från programkommittén angående agatationsfesten

den 14 Januari. Inkomsterna voro för sålda biljetter 31 st. à 25 öre 7 kr. 75 öre och utgifterna voro: för föredrag av br. Adolf Gustavsson 15 kr., för biljett-tryckning 3 kr., summa 18 kr. i utgifter, alltså förlust summa 10 kr. 25 öre. Då sade den nye medlemmen br. Söderberg att det var en dålig affär cenaklet hade gjort och han sade att föredraget var för dyrt, för man kunde få mycket bättre och mycket billigare. Men då sade Ö. T. att det var oförsäkämt av en så ny medlem att genast börja bråka och klandra innan han hade visat att han kunde göra bättre själv. Br. Karlsson var så van att vara i programkommiten så han visste nog hur det skulle vara och att folket inte kom till festen kunde ju inte programkommiten hjälpa. Och br. Karlsson sade, att när man gör så gott man kan, var det inte roligt att bli avsnäst av en ny medlem, som aldrig varit med förut. Och när den nye medlemmen själv hade blivit räddad ur drycken-skapslasten av cenaklet var det ju orätt av honom att klandra cenaklet för att det gjort en så dålig affär. Men så är det, man får bara otack för att man räddar drinkare. Då sade Söderberg att han aldrig varit någon drinkare, men Ö. T. sade att det var detsamma för det hördes nog att han varit, när han kunde resonnera så som han gjorde, och man kunde väl inte begära att en folkskolelärare skulle hålla

föredrag för oss alldeles gratis, när han hade sina stora studier att tänka på och sina studie-skulder att betala. För resten hade vi ju fått gratis musik av syster Berta Eriksson, som spelade så vackert på gitarr och hon arbetade för den stora sakens skull, men Söderberg hade visst bara kommit in för att bråka. Cenaklet godkände festen och beslöt att förlusten skulle betalas ur kassan.

§ 6. Broder K. Boman rapporterade från rannsakningskommitten i målet mellan syster Lovisa Karlsson och fru Karolina Bergström att kommiten inte var färdig ännu med sin dom, för de hade blivit avbrutna i sitt sammanträde av fru Bergström, som hade trängt sig in till dem och varit mycket oförskämd. Och kommiten anhöll om uppskov till nästa möte. Då begärde fru Bergström ordet och sade, att hon inte blivit kallad på förhöret, och hon skulle vara med, sade hon, för cenaklets utmärkta rannsakningskommite satt och drack kaffe hos Bomans och hade så trevligt och tog heder och ära av sin nästa, som inte var kallad att vara med när de hade så där trevligt inte. Men hon ville vara med och säga vad hon visste hon också. Då sade Ö. T. att fru Bergström skulle bli straffad för vanvördnad mot cenaklets myndighet om hon inte lät kommiten vara i fred med sitt arbete och cenaklet beviljade kommiten uppskov till nästa möte.

§ 7. Sedan höllo vi rast i arbetet och sekreteraren och fru Karlsson hade kokat kaffe för att cenaklet inte skulle behöva bli utan för att vissa medlemmar ställa till oreda. Och kaffet serverades för ett pris av 25 öre per kopp och nästan alla medlemmar drucko kaffet och det smakade mycket gott att få sig en "styrketår" i arbetet. Det blev en riktigt rolig stund och det var lustigt att se hur sura miner somliga gjorde när de sågo att vi kunde ha trevligt utan deras hjälp. Ö. T. höll ett tal och tackade sekreteraren och syster Karlsson för att de ville rädda cenaklet, när det såg ut att gå sitt förfall till mötes och på samma gång ville Ö. T. föreslå att till dagens protokoll skulle antecknas ett nytt hjärtevarmt tack till den frånvarande C. S. L. för hans föredrag vid agitationsfesten med anledning av det oförsynta angrepp som riktats mot honom i dag från Söderberg, som tydligt visade under mötet att han ville tillhöra "oppositionen". Då beslöt cenaklet enhälligt att uttala sitt tack till br. Adolf Gustavsson. Mot detta reserverade sig "oppositionen", som begärde att få sina namn antecknade i protokollet och det få de gärna och de voro C. J. Bergström, fru Bergström, O. Engström, Frans Pettersson, Helena Bergström, Nils Sander och G. Söderberg. De borde skämmas!

§ 8. Därefter upptogs programpunkten för

i afton som var "Amerikansk vågafton". Br. Ö. T. hade tagit med sig sin stora magasinsvåg och alla medlemmarna skulle väga sig som är mycket roligt. Men Nils Sander sade att det var "fånigt", så han gick ut och hans kära vänner gingo också ut, men det var ingen som saknade dem. Sedan vägde vi oss och var och en betalade $\frac{1}{2}$ öre pr. kg. av sin vikt till kassan. Bland dem som vägde sig förtjäna att antecknas Ö. T. som vägde 93 kg. och betalade 50 öre, fast det skulle bara ha varit 47 öre, men han sade att det gjorde det samma. Sekreteraren vägde 98 kg. och hon var värst, hon fick betala 49 öre, men hon gav 50 öre för det gjorde ju det samma, och det gjorde hon så gärna, för hon kan ju inte hjälpa att hon är så stor och det var ju till ett gott ändamål. Biträdande sekreteraren, som är min man, vägde endast 57 kg. och behövde inte betala mer än 29 öre. Skattmästaren, syster Elsa Andersson är så liten och smal och nätt och hon vägde bara 46 kg. så att hon slapp billigast undan med bara 23 öre. Gustav Nilsson betalade 29 öre för sina 58 kg. "kött" och br. August Karlsson betalade 40 öre för 79 kg. Syster Lovisa Karlsson vägde 64 kg. och betalade 32 öre och C. D., broder Johan Andersson, vägde 87 kg. och betalade 44 öre. — Inalles inbragte vågaftonen 5 kr. och 89 öre, som ju inte är så dåligt att få i kassan.

§ 9. Sedan skattmästaren därefter rapporterat om utgifter och inkomster avslutades mötet med sång och vanlig ceremoni av Ö. T.

Som ovan

Albertina Boman

Sekreterare enligt uppfattning.

FJÄRDE MÖTET.

Systrarna bjuda bröderna på något gott.

Protokoll fört vid cenaklet
Vattendroppens möte den 28
Januari.

§ 1. Mötet öppnades med vanlig sång och ceremoni av Ö. T., br. O. Hjelm, klockan 9,15 e. m. Vid upprop av tjänstemän var alla närvarande.

§ 2. Broder C. D. ledde oss i bön.

§ 3. Protokollet från föregående möte upplästes och godkändes av sekreteraren.

§ 4. Systrarna Karlsson och undertecknad rapporterade att kaffet var färdigt som stod på programpunkten.

§ 5. Då tog cenaklet en stunds rast i arbetet för att dricka kaffet, som var mycket gott och det stod ju i programmet att systrarna skulle bjuda bröderna på något gott och systerarna vet nog vad bröderna vill ha som är gott.

§ 6. Då sade Ö. T. att cenaklet skulle återgå till arbetsordningen och ingen inträdesanmälan förelåg.

§ 7. Broder Gustav Nilsson rapporterade från rannsakningskommitten i målet mellan syster Karlsson och fru Bergström och uppläste protokollena från förhöret, som enligt konstitutionen bifogas detta cenakelprotokoll.

P r o t o k o l l vid Rannsakningskomittens möte hos broder K. Boman i hans hem den 15 Januari.

Par. 1. Till komité voro utsedda bröderna K. Boman och O. Engström och Gustav Nilsson. Mötet öppnades av br. K. Boman kl. 9,30 eft. m. och syster Lovisa Karlsson var närvarande och även vittnena Albertina Boman och Gustav Nilsson voro närvarande.

Par. 2. Till ordförande att rannsaka och undersöka i målet utsågs br. Gustav Nilsson och till sekreterare valdes br. K. Boman.

Par. 3. Syster Lovisa Karlsson förhördes. Vid julfesten, som cenaklet hade under mellandagarna fanns det litet brödkanter kvar när det var slut, och det tog syster Karlsson, som varit med i kaffekomité med sig i sin korg. Då hade fru Bergström sett

det och sagt de orden: jag tror det finns tjuvar i Cenaklet. Då hade syster Karlsson svarat att det var inte sannt, som det väl inte är heller, för det vore ju rysligt rent av, och fru Bergström tog en halv liter grädde med sig hem som var kvar efter festen och då var ju fru Bergström också en tjuv, för hon hade också varit med i kaffekomiten. Syster Karlsson sade, att det var alldeles sannt som hon sade, och hon ville att fru Bergström skulle dömas till lagens strängaste straff för hon hade sagt att hon var en tjuv, som var sannt så sannt mig Gud hjälpe till liv och själ vilket intygades av på en gång närvarande vittnen Albertina Boman och broder Gustav Nilsson.

Par. 4. Då kom fru Karolina Bergström inrusande som var mycket oförskänd och sade att hon hoppades hon skulle också vara med och rannsaka och sade att hon ville egentligen inte vara i lag med tjuvar, men rätt ska vara rätt sade hon och därför hade hon kommit dit, för hon hade blivit kallad lögnhals och ditt usla stycke som också skulle dömas och hon ville att syster Karlsson skulle få det värsta straff som fanns för sådant. Då sade komitens ordförande att fru Bergström skulle gå ut. Då sade fru Bergström att hon gick inte ut. Då sade broder Karl Boman att hon skulle

gå ut ur hans hus för hon var en sossalist och han ville inte hysa några sossalister. Så sade fru Bergström, att inte var hon någon guling inte. Då sade Karl Boman för sista gången: gå ut ur mitt hus, för ni har förolämpat mig och min hustru och mina barn. Då sade fru Bergström något fult och ovärdigt en bildad människa om "huset" som inte kan stå i protokollet och sade, att hon skulle vara där också när syster Karlsson var kallad på förhör. Då tog komiten och syster Boman och hade ut fru Bergström i farstun, som var rätt åt henne, för hon var inte bjuden att komma och man ska inte tränga sig in hos andra och vara obildad och oförskämnd i sin syndiga mun.

Par. 5. Sedan beslöt komiten att uppskjuta rannsakingen och hålla nytt möte och be cenaklet om uppskov med sin rapport i förevarande mål.

— — —
— — —

Protokoll vid rannsaktionskomitens möte hos broder K. Boman i hans hem den 22 Januari.

Par. 1. Mötet öppnades av ordföranden klockan nio eft. m. Närvarande voro

hela komiten och syster Lovisa Karlsson och vittnena Albertina Boman och Gustav Nilsson, som var komitens ordförande. Även vittnena O. Engström och Frans Pettersson voro närvarande.

Par. 2. Protokollet från föregående möte upplästes och var alldeles riktigt ord för ord och godkändes.

Par. 3. Ordföranden företog rannsaking med anklagade fru Bergströms vittnen och sade de båda, att syster Karlsson kallat fru Bergström för lögnhals, som inte var santt, för det är fult att säga så även om det vore aldrig så rätt och så fult har syster Karlsson aldrig sagt om en medlem, för den som känner syster Karlsson vet nog, att hon inte är så ful i sin mun som somliga, för fru Karlsson vill att det ska vara endräkt och frid och syskonkärlek och inte strid och kiv som fru Bergström vill ha. Frans Pettersson hade hört syster Karlsson säga "ditt usla stycke", men O. Engström hade inte hört annat än de orden "din usla människa" och då hörs det ju att det är lögn alltihop som de säga om syster Karlsson, för de ha ju inte kommit överens hur de skola svärta ner henne inför sittande rätt, och det kan stå dem dyrt om man ville göra saker, för rättvisan är inte att leka med.

Par. 4. Ordföranden frågade syster

Karlsson om det var sannt att hon kallat en medlem för lögnhals och ditt usla stycke, men det var inte sannt alls, sade hon, utan Frans Pettersson hade varit uppe hos herrskapet Bergström och fått lära sig både det ena och det andra och Engström visste nog vad han skulle hitta på, för han brukade ränna ute med Bergströms flicka om kvällarna och halva nätterna.

Par. 5. Då blev det mycket tråkigt igen, som inte tas med i protokollet, för anklagade fru Bergströms utmärkta vittnen utmärkte sig verkligen och hade ingen vördnad för rättvisan utan nästan förstörde hela rannsakingen.

Par. 6. Sedan dessa båda värda herrar gått, när de sågo att det inte hjälpte med bråk och lögner, för komiten höll sig endast till vad rätt och sannt är, då frågade ordföranden vittnet Karolina Boman om syster Karlsson hade sagt lögnhals och ditt usla stycke till fru Bergström, men det hade fru Karlsson aldrig sagt och både hon och ordföranden, som också var vittne, togo detta på sin ed för de hade inte hört det.

Par. 7. Då upplyste broder K. Boman, att han fått veta av en viss person, som kände herrskapet Bergströms mycket väl, att fru Bergström alltid brukade ha kaffekalas när cenaklet hade haft fest och bru-

kade ha mycket både bröd och grädde att bjuda på, som hon aldrig hade annars för Bergström förtjänade ju inte så mycket om vintern.

Par. 8. Då beslöt komiten, att syster Karlsson skulle frikännas från allt ansvar i målet och fru Bergström skulle dömas till uteslutning ur Cenaklet och Orden för det var försvårande omständigheter. Och efter fru Bergström hade förolämpat sittande rätt, skulle hon förbjudas att åter ingå i cenaklet på en månad.

Komiten beslöt att rapportera detta till cenaklet och föreslå att fru Bergström skulle strykas.

Som ovan

Karl Boman

Rannsakningskomitens sekreterare.

Justeras:

Gustav Nilsson

Rannsakningskomitens ordförande.

Reservation.

Jag anser orättvist att syster Bergström skall dömas, ty egentligen skall fru Karlsson dömas. Och jag yrkar att cenaklet inte fäster sig vid hela saken, som är bara skvaller. Syster Bergström är inte socialist,

men hennes man är medlem i sin fackförening och ingen guling, och det har han rätt att vara för Orden är neutral.

Som ovan
O. Engström.

§ 8. Då begärde C. J. Bergström ordet och sade att det var synd och skam att skriva sådana protokoll, och det var fru Boman som hade skrivit, det hördes nog, fast hennes man skulle låssas vara sekreterare. Men Ö. T. sade att det angick ingen vem som hade skrivit, huvudsaken var att det var rätt, och han frågade om den anklagade fru Bergström hade något att anföra till sitt försvar, men det hade hon inte, för hon sade att det tjänar väl ingenting till vad hon säger, för hon blir väl i alla fall dömd, och det hade hon ju rätt i. För cenaklet är inte sådant att det dömer vad som är orätt, utan det vill endast göra vad rätt och sant är, och det bör man ju alltid göra. Men C. J. Bergström sade att det gjorde ingenting hur cenaklet dömde, för han skulle i alla fall få rätt om han överklagade domen, för han var god vän med flera av medlemmarna i Distriktets styrelse och de voro i alla fall mera rättvisa än cenaklet. Nils Sander sade att han förstod nog varför medlemmarna i dag skulle bli bjudna på kaffe, det var för att de skulle komma dit så många som möjligt av fru Karlssons och fru

Bomans och Ö. Templarens vänner, och han sade att han förstod nog att inte systrarna skulle behöva betala det kaffet, för det betalade nog de som hade intresse av att få fru Bergström dömd, men en gång skulle nog rättvisan få sin gång. Då begärde vår C. S. L. ordet och sade att det var orätt gjort av Sander att säga så, ty Sander visste ju mycket väl att det stod i programmet att vi skulle ha kaffe det mötet, och då gjorde det ju ingenting till saken vem som betalade det. Han sade också att han var alldeles opartisk, som han ju också var, och därför kunde han bäst säga vad som var rätt, och han yrkade att fru Bergström skulle uteslutas och förbjudas att ingå igen på en månad för det var det rätta. Vi skola inte ha kiv och strid i cenaklet, sade han, utan vi skola ha frid och arbetsro för att kunna kämpa för nykterhetsaken, som är en stor sak, men då skall man inte vara elak och beskylla varandra för saker.

När cenaklet hörde hur vackert broder C. S. L. talade måste ju alla förstå, vad fru Bergström var för en människa, för broder Adolf Gustavsson var så vacker som en ljusens engel när han talade om frid och arbetsro i nykterhetskampen, och jag tycker att Bergströms borde ha skämts ögonen ur sig när de hörde att det är lumpet att vilja hindra en ordenssyster att ta några brödkanter med sig hem när festen

är slut, för det är ju i alla fall för nykterhets-saken vi skola kämpa. Men C. J. Bergström, som aldrig skäms, han frågade om det var rätt att utesluta en medlem som arbetat i cenaklet i femton år och som betalat sina uttaxeringar i livförsäkringsföreningen i nära femton år så att det gick till över 600 kronor hon hade lagt ut till ordens livförsäkringskassa för att kunna få en slant till barnen när hon föll ifrån, och han frågade om man trodde att det var så lätt för fattiga arbetare att skrapa ihop 600 kronor? Nu blir hon struken ur livförsäkringsföreningen, när hon blir utesluten ur cenaklet, och då förlorar hon alla sina pängar och får inte igen ett öre. Och det är ju rätt åt henne, tycker jag. Jag vet vad det vill säga, sade han, för det är jag som fått arbeta ihop vartenda öre till hennes uttaxeringar, och jag kan inte förtjäna mina pengar så lätt som somliga, sade han, för jag kan inte stå och prata smörja en halvtimme och ta 15 kronor för det. Och hans fru hade ju rätt, sade han, för fru Karlsson har ju tagit bröd med sig hem från festen, och det är stöld om man också bara tar en brödkant, det hade han fått lära sig i skolan, men det måtte vara andra lärdomar de få i skolorna nu sedan lärarna blivit så lärda. — Då sade broder Adolf Gustavsson att det syntes vad Bergströms var för ena människor, när de ville försöka förmå oss att för pängars skull göra det som inte är rätt, så-

dant hade han aldrig fått lära i skolan eller på seminariet, där han gått i flera år och sådant kunde han heller inte vara med om att lära andra. Han var visst inte en lärd man, sade han, för han visste att man måste vara blygsam hur lärd man än är, men så mycket juridik och rättskunskap och processlära kunde han, att han visste att rannsaktionskomiten hade iakttagit alla laga former i rättegången och om cenaklet nu inte dömde fru Bergström till urbota straff i ena bot så hade ju cenaklet givit fru Bergström rätt att kalla fru Karlsson tjuv och det var farligt, för om fru Karlsson ville göra sak av det vid rådhusrätten, så kunde hela cenaklet komma på fästning för att de kallat fru Karlsson för tjuv. Det är logik och man måste kunna sin logik och han undrade om Bergström kunde sin *logica* som det heter på latin? Cenaklet visste nog inte hur svårt det var att lära sig processkunskap, men jag har lärt mig det, sade broder Adolf Gustavsson, och jag har hjälpt till vid många rättegångar och jag vet att cenaklet måste döma fru Bergström, annars blir det injurie-straff och det blir värre. Bergströms glåpord till mig bryr jag mig inte om att besvara, sade han, för jag ser till saken och inte till personen, och det är för den stora nykterhetssaken vi alla borde arbeta och inte för att svärta ned varandra med ohederliga beskyllningar. Om man

då förlorar sina pengar är det bara bra, för då kan det bli en lexa till en annan gång så att man tar sig till vara och blir en bättre människa. Och man ska tänka på vad man säger, så får man vara kvar bland hederliga människor och även behålla sina fattiga slantar. Men man ska inte vara oförskämnd och uppstudsigt mot överheten, då går det illa. Nu har jag sagt mitt ord som opartisk människa och sakkunnig, sade vår C. S. L., och nu hoppas jag att vi alla kan vara eniga om vår dom. Eller vill cenaklet verkligen kalla fru Karlsson, som vi alla känna så väl, för en tjyv för att hon tagit hem några brödkanter till sina små barn? —

Då sade Ö. T. att all diskussion skulle vara slut, och då fick både fru Bergström och syster Karlsson gå ut i förrummet medan vi dömde. Och Ö. T. sade att C. J. Bergström och Helena Bergström fick inte deltaga i omröstningen, men broder Karlsson fick rösta, för han var Förre Överste Templare och alla tjänstemän måste deltaga i röstningen. Sedan beslöt cenaklet med 32 röster mot 9 att fru Bergström skulle uteslutas med förbud att åter ingå på en månad. Därefter fick fru Bergström och syster Karlsson komma in igen och Ö. T. förkunnade cenaklets dom i målet. Då begärde fru Bergström att få avskrift av alla handlingar i målet för att gå till högre rätt, och det skall hon få

om hon vill lösa dem med 25 öre för varje hel-
arcs sida.

§ 9. Då var det inte roligt på cenaklet, för det var mycket otrevligt och det var som om en Ond Ande hade kommit in under den ruskiga diskussionen, men då sade en av systrarna, att kaffet var färdigt igen och alla blevo glada att få sluta upp en stund med nykterhetsarbetet, för människan behöver ju också vila. Men Bergströms och deras såta vänner gick sin väg och det sista fru Bergström sade i dörren det var: håll ögonen på fru Karlsson det råder jag er till, sade hon, och det hörde vi alla. Men ingen svarade henne och så fick hon gå som en lögnerska ut ur cenaklet. När de gått sade Ö. T. att det var som om den Onde Anden hade lämnat oss, och alla blevo så glada för att den Onde Anden hade lemnat oss, och Ö. T. tackade br. Adolf Gustavsson för att han hade hjälpt rättvisan till seger med sin mäktiga vältalighet och sade, att det skulle han inte ha gjort för inte.

§ 10. Sedan återupptog cenaklet sitt arbete och då sade br. August Karlsson, som är fru Karlssons man, att han hade fallit för rusdrycksdjävulens frestelser så att han hade brutit sitt nykterhetslöfte och druckit starka drycker som han inte fick dricka, och han begärde att få förnya sitt nykterhetslöfte och ingå på återupptagning, som av cenaklet gärna bevil-

jades och som skedde med vanlig ceremoni, och Ö. T. sade att nu var br. Karlsson åter en verklig medlem och ingen hade rätt att klandra honom för hans förseelse när han hade erkänt och ångrat sig.

§ 11. Syster Karlsson kom in och rapporterade att det fanns mera kaffe kvar. Cenaklet upptog frågan till behandling och beslöt att uppdraga åt systrarna att hålla kaffet varmt till senare under mötet.

§ 12. Sedan skattmästaren rapporterat om inkomster och utgifter avslöts mötet med vanlig sång och ceremoni av Ö. T.

Som ovan

Albertina Boman

Sekreterare enligt uppfattning.

FEMTE MÖTET.

Diskussion: Vad är människans förnämsta livsuppgift? Varje medlem skall yttra sig eller plikta 10 öre till kassan.

Protokoll fört vid cenaklet
Vattendroppens möte den 4
Februari.

§ 1. Mötet öppnades med sång och sedvanlig ceremoni av Ö. T. Vid upprop av tjänstemän var alla närvarande.

§ 2. Broder C. D. ledde oss i bön.

§ 3. Protokollet från föregående möte upplästes och godkändes av sekreteraren.

§ 4. Marskalken såg efter i förrummet att det inte var någon inträdessökande.

§ 5. Den tillfälliga kaffekommiten, som var sekreteraren och syster Karlsson, rapporterade att kaffet var färdigt och då tog cenaklet en stunds rast i nykterhetsarbetet för att dricka kaffe och Ö. T. sade att det var gott kaffe som vi hade kokat, sade han!

§ 6. Syster Karlsson bad att cenaklet skulle utse en kommite, som kontrollerade att hon inte stal bort något bröd för cenaklet, men vi beslöto enhälligt att det inte behövdes.

§ 7. Cenaklet återgick sedan till arbetsordningen och beslöt att nu uppta programpunkten för mötet, som var: Vad är människans förnämsta livsuppgift? Diskussionen inleddes av vår C. S. L., som höll ett vackert tal för oss och sade, att människans förnämsta livsuppgift var att vara nykter. Ty om vi inte äro nyktra, så kunna vi inte leva riktigt, och det är alla människors förnämsta livsuppgift att leva riktigt. Därför skola vi med verklig syskonkärlek i handling och inte bara i ord som somliga göra, lära alla människor att leva riktigt, det vill säga att vara — nyktra! Och de som ändå inte vilja leva riktigt så som vi lära dem, de skola straffas och det borde vara samhällets uppgift att straffa dem. Människans förnämsta livsuppgift är även att alltid tala sanning. Ty regel är, att om du blott en enda gång talat osanning, är tilliten till dig spolie-rad, det vill säga förstörd. "Det kan ju hända att han talar sant, men man vet bestämt att han ljuger", så heter det om dig. Människans förnämsta livsuppgift är även att vara frisin-nad. Det vill säga verkligt fri till sinne, inte som socialister och fritänkare, som inte kunna vara fria till sitt sinne därför att de äro bund-

na i bojor, som äro fördom och vidskepelse och lust att svärta ned sina medmänniskor. Men man skall vara verkligt frisinnad så att man är fri till sitt sinne. Och man ska välja riksdagsmän, som äro verkligt fria till sitt sinne, för då blir vårt folk befriat från sin värsta förbannelse som är — alkoholen!

§ 8. Då sade br. August Karlsson att han inte var någon talare, men det står i programmet att alla skola yttra sig eller plikta 10 öre och därför ville han yttra sig. Människans förnämsta livsuppgift är att vara nykter, sade han, för nykterheten är det bästa enligt Guds mening, och Gud har sagt att inte människan skall supa, för de som detta gör, de tro ej på Gud och det måste alla människor göra, för annars kunna de inte vara nyktra.

§ 9. Då sade Ö. T. att det syntes att cenaklet ännu var ett kraftigt cenakel fastän vissa medlemmar velat förstöra det. Vi ha ju två riktiga stortalare, sade Ö. T. och att br. C. S. L. var en stortalare det visste vi, men att br. Karlsson också var en stortalare det visste vi inte. Men Ö. T. sade att br. Karlsson var en gammal veteran och en sann och ärlig nykterhetskämpe och ingen sådan där fosterlandsförrädare, som bara ville dra ned det ädlaste i dyn, såsom ungsocialisterna, och smutsen, som inte vilja göra något annat än förråda sitt land och den stora nykterhetssaken, men Hjelm

hade själv varit frisinnad ett tag så att han visste hur det kändes fast inte den frisinnade politiken numera ville kännas vid honom och hans arbete för den stora nykterhetstanken, för att han inte ville förråda sitt fosterland. När Ö. T. blir riksdagsman ska han straffa alla fosterlandsförrädare, sade han, men broder Karlsson var ingen fosterlandsförrädare, utan han var en målsman för det verkliga nykterhetsarbetet sådant det tar sig uttryck både konstitutionellt och i bästa mening traditionellt, och han var nu återigen frigjord från sina bojor och såsom en av oss och fri till sitt sinne som br. Adolf Gustavsson hade sagt.

§ 10. Då begärde C. J. Bergström ordet, som inte skändes för att komma dit, och sade att br. Karlsson var kanske inte riktigt nykter ännu efter som han inte brukade vara det, och människans förnämsta livsuppgift var att hålla mun och inte stå och prata smörja, men då föll klubban och Ö. T. sade att Bergström inte fick yttra sig mera eftersom han drog ned det ädlaste i dyn och inte hade vördnad och respekt för nykterhetssakens stormän. Och cenaklet beslöt att ingen skulle yttra sig mera, sedan så vackra tal hade hållits, och alla skulle slippa att böta, för det hade varit så vackra tal att ingen kunde hålla vackrare tal, och då var det ju ingen idé att hålla på längre.

§ 11. Då sade syster Karlsson att kaffet

var varmt igen, och då tog vi en stunds rast i arbetet för att dricka kaffet, som var mycket gott och även "doppat" var mycket gott.

§ 12. Sedan sade vår C. S. L., att Ö. T. hade sagt, att det var två stortalare i cenaklet, men det var nog tre, för Ö. T. var även en stortalare. Och när vi nu ska gå att välja stadsfullmäktige, sade han, ska vi inte välja några stadsfullmäktige, om dessa inte äro nykterhetsvänner. Och vår C. S. L. yttrade, att cenaklet borde välja Ö. T., br. O. Hjelm, till stadsfullmäktige. Det var visserligen ingen avlöning för stadsfullmäktige, sade han, utan det får man vara för äran och så för att arbeta för den stora nykterhetstanken, men vi kunde ju sedan välja honom till riksdagsman, så fick han avlöning också. Cenaklet beslöt enhälligt med förslaget, utom några som röstade emot, men dem räknade vi inte.

§ 13. Överste Templaren tackade på det hjärtevarmaste för det stora förtroende, som hade visats honom och sade, att han skulle göra allt för att motsvara det stora förtroendet. Men han sade, att han tyckte inte om de dagliga tidningarna. De hade alldeles för litet intresse för det stora kravet på parlamentariska demokrater. Det förnimmes ett allt större behov efter parlamentariska demokrater, sade han, som förstå folksjälens djupa längtan efter behövliga förbud. Ett sådant krav är det i

verklig mening demokratiska krav vi kalla nykterhetskravet, som vill ha lagstiftningsarbete på politikens vägnar för att rycka upp alkoholen med roten. De dagliga tidningarna behjärta i allmänhet inte detta krav. Vi gå nu till val, sade vår Ö. T., och det är en livsfråga för alla nyktra vänner av ett frisinnat kynne att den medborgerliga representanten i stadens högsta myndighet blir en nykterhetsman. Men de dagliga tidningarna förstå inte detta. De fylla sina spalter med allehanda strunt om dagens nyheter, om upptäckter som görs vid nordpolen eller sydpolen eller långt inne i Asien, om uppfinningar som görs av läkare och ingenjörer som ingen människa begriper, eller om krig som är hundratals mil ifrån oss eller om luftskepp, som är den nyaste och modernaste galenskapen på sportfåneriets område. Sådant får man läsa i de dagliga tidningarna, men om nykterhetsfolkets krav vid detta valtillfälle, som är alldeles inpå näsan på oss, om det säger ingen tidning ett ord. Det är oförsynt att så behandla tidens största sociala, ekonomiska, medicinska, vetenskapliga, politiska, religiösa och moraliska folkrörelse. De förstå inte, att vi äro en väldig, världsomskapande makt, men vi skola visa dem, att vi äro vakna och att vi äro ett piggt och krytt folk.

§ 14. Då var det en broder där från cenaklet Trogna Suckar, som hette Allan Lingren, och han sade, att han ville upplysa alla medlemmarna om att alla Vattendroppens ungdomar voro välkomna till Ungdomens Eget Förbund. Då sade Ö. T. att det var bara socialism och att Allan Lingren var en fosterlandsförvärdare, som inte skulle få ordet. Då sade Lingren att han inte var någon fosterlandsförvärdare. Hjelm sade att det gjorde detsamma, för det var han ändå, och att Ungdomens Eget Förbund var Templarordens ohyra och parasiter, han själv var en varm vän till dem, ty det var ungdomen som skulle taga ved, när de gamla hade slutat, men då skulle ungdomen gå i hans fotspår och inte förråda sitt fosterland, ty Hjelm var mycket frisinnad, men han ville inte att ungdomen skulle ha för mycken frihet, för då gick de nog inte i Hjelm's fotspår. När han blev riksdagsman skulle han laga så att ungdomen inte fick vara allt för fri, för det skulle bli en lag emot ungdomen, sade han. Då begärde Lingren ordet, men blev nedklubbad av Ö. T., som sade, att om man ska gå i främmande cenakel och diskutera, så ska man hålla sig till sak och inte tala om fri kärlek. Lingren sade att han inte hade talat ett ord om fri kärlek, men Hjelm sade att det gjorde det samma, för det hade han gjort ändå. Då gick Allan Lingren.

§ 15. Då kom syster Karlsson in och sade att det fanns mera kaffe kvar ändå, och då tog vi oss en stunds rast i arbetet, för att dricka kaffe, som smakade mycket bra efter den "hetsiga" diskussionen.

§ 16. Broder August Karlsson framkom med en ny fråga: "Hur ska cenaklet göra för att få nya medlemmar och i synnerhet ungdom, som måste räddas från rusdryckernas faror?" — Frågan bordlades till en annan gång.

§ 17. Sedan skattmästaren, syster Elsa Andersson, rapporterat om inkomster och utgifter, avslutades mötet av Ö. T. enligt ceremoni.

Som ovan

Albertina Boman

Sekreterare enligt uppfattning.

SJÄTTE MÖTET.

Val av ombud till Distrikt Cenaklet och programkommitté för nästa kvartal. — En lärorik uppläsning.

Protokoll fört vid cenaklet
Vattendroppens möte den 11
Februari.

§ 1. Mötet öppnades av Ö. T., br. O. Hjelm, med sång och sedvanlig ceremoni klockan omkring nio eft. midd. Vid upprop av tjänstemän var Vice Templaren, broder Nils Sander, borta och Marskalken och Biträdande Marskalken, för de voro förstås ute och "promenerade", fast ordentliga unga flickor borde inte få vara ute och driva på gatorna så sent med sina "kavaljerer", men de kommo senare under mötet.

§ 2. Broder C. D. ledde oss i bön.

§ 3. Protokollet från föregående möte upplästes och godkändes av sekreteraren utan förändring.

§ 4. Det fanns ingen inträdesanmälan i förrummet, det fick Yttre Vakten se efter, för Marskalken var ju ute och kurtiserade och sanna mina ord om det inte måste bli bröllop snart, och där ser man hur nykterhetsarbetet försummas.

§ 5. Broder C. D. rapporterade, att han fått Distrikt Styrelsens utslag i målet mellan syster Karlsson och fru Bergström. Han läste upp utslaget, som var mycket underligt och bifogas enligt konstitutionen till detta protokoll.

Avskrift av protokoll fört vid Distrikt Styrelsens möte den 2 Februari.

— — —

— — —

Par. 27.

Till D. Styrelsen hade från cenaklet Vattendroppens medlem, syster Karolina Bergström, inkommit vädjomålshandlingar i ett mellan medlemmarne i sagda cenakel, systrarna Lovisa Karlsson, käreande och svarande, och Karolina Bergström, käreande och svarande, väckt mål med återgångstalan att behandlas i ena mål, som utförts och sluttrannsakats och i första instans avdömts i cenaklet Vattendroppen vid dess möte den 28 Januari. Vädjomålshandlingarne utgjordes av

1) syster Lovisa Karlssons skriftliga anklagelse mot syster Karolina Bergström jämte vittneshänvisning.

2) Syster Karolina Bergströms skriftliga anklagelse mot syster Lovisa Karlsson jämte vittneshänvisning.

3) Bemyndigande förmedels protokollsutdrag för bröderna K. Boman, Gustav Nilsson och O. Engström, medlemmar av cenaklet Vattendroppen, att som cenaklets Rannsakningskommité företa rannsaking och utföra slutlig talan i målet.

4) Cenaklets beslut, att målet med återgångsmål skulle behandlas i ena mål. Allt detta enligt avskrift av §§ 9, 19, 10 och 20 i protokoll fört vid cenaklet Vattendroppens möte den 7 Januari.

5) Protokoll fört vid möte med Rannsakningskommitéen den 15 januari.

6) Protokoll fört vid möte med Rannsakningskommitéen den 22 januari.

7) Avskrift av protokoll från cenaklet Vattendroppens möte den 28 januari, då målet avdömdes av cenaklet.

Efter att noggrannt ha tagit del av dessa handlingar, beslöt D. Styrelsen att, då målet till sin art är särdeles invecklat och för cenaklets fortsatta kraftiga nykterhetsarbete synnerligen viktigt, samt då den

gjorda utredningen synes vara icke alldeles så opartisk som önskligt hade varit och således icke kan anses vara tillfyllest att i thy fall möjliggöra något rättvist utslag, ytterligare söka få utredda några för frågans allsidiga belysning nödvändiga faktiska uppgifter. D. Styrelsen beslöt därför, att följande frågor skulle uppställas till besvarande:

1) Har icke broder (syster) iakttagit, att syster Karlsson förut frånhänt cenaklet dess bröd?

2) Har icke broder (syster) hos syster Karlsson annars förmärkt några tecken på lust att tillägna sig annans egendom? I så fall, har detta varit

a) matvaror (bröd, kött, kaffe, dricka o. d.)?

b) löseegendom (kläder, möbler, ringar, skedar o. d.)?

c) pänningar (obligationer, aktier, andelar i ekonomiska företag, sedlar, mynt o. d.)?

3) Har broder (syster) iakttagit, att syster Karlsson efter cenaklets julfest hembar templets bröd i en korg? I så fall, var det

a) en liten korg (bärkorg o. d.)?

b) en halvstor korg (matsäckskorg o. d.)?

c) en stor korg (torgkorg, kålfat o. d.)?

d) en klädskorg?

4) Då det säges, att syster Karlsson skulle ha brödet till sina barn (till "sina små barn"), frågas:

a) Har syster Karlsson några barn?

b) I så fall: äro de alla inom äktenskapet födda?

c) Är familjen Karlsson så fattig, att syster Karlsson behöver stjäla för att kunna försörja sina barn?

5) Har icke broder (syster) verksamt bidragit till spridandet av det ryktet, att syster Bergström skulle vara en "lögnhals" och "ett uselt stycke"?

6) I så fall: på vad har broder (syster) velat grunda en så förnärmande beskyllning mot en cenakelmedlem?

7) I motsatt fall: vad har broder (syster) gjort, för att bevisa det osanna och snuskiga i dessa beskyllningar mot en cenakelmedlem? —

D. Styrelsen beslöt, att tillsända detta frågoformulär till alla de medlemmar i cenaklet Vattendroppen, som kunde tänkas ha något för sakens allsidiga utredning vik-

tigt att meddela, samt infordra deras svar till D. Styrelsens nästa möte den 9 februari.

— — —

— — —

Som ovan

J. A. Persson

Distrikts Sekreterare.

Justeras:

S. P. Luth

Distrikts Templare.

— — —

— — —

Avskrift av protokoll fört vid D. Styrelsens möte den 9 februari.

— — —

— — —

Par. 34.

Upptogs till behandling det å föregående möte bordlagda vädjomålet från cenaklet Vattendroppen.

D. Sekreteraren rapporterade, att han låtit maskinskriva och i 25 exemplar kopiera det å D. Styrelsens föregående möte beslutade frågoformuläret, samt utsänt detta till 23 av cenaklets medlemmar. Han hade erhållit tre skriftliga svar samt 12 muntliga svar från personer, som inte ville ha sina namn kända. D. Styrelsen beslöt,

att av samma skäl de skriftliga svaren inte skulle tagas till protokollet.

Av samtliga svar framgick:

1) att 9 medlemmar i Vattendroppen iakttagit, att syster Karlsson brukade ta med sig hem cenaklets bröd;

2) att 4 medlemmar voro säkra på, att syster Karlsson är tjuvaktig, men de ville inte närmare uppgiva på vad sätt: en hade dock märkt, att syster Karlsson även brukade ta cenaklets kaffebrädde med sig hem, och en medlem hade märkt, att en silversked spårlöst hade försvunnit i hennes hem, sedan fru Karlsson en gång hade varit där på ett besök, vid vilket tillfälle hon även hade talat mycket illa om sin nästa;

3) att inalles 9 medlemmar hade iakttagit, att fru Karlsson efter berörda julfest medfört cenaklets kaffebröd i

a) en mindre korg av spån (3 medlemmar),

b) en större s. k. torgkorg (4 medlemmar),

c) en stor s. k. kasse (en medlem);

4) att det stulna brödet av inalles 9 medlemmar uppskattades till

a) "flera, flera kilo" (en medlem),

b) ett par kilo (2 medlemmar),

c) ungefär ett kilo (3 medlemmar),

d) nästan ett halvt kilo (2 medlemmar);

5) att fru Karlsson, enligt uppgift av 19 medlemmar, har två barn, en son och en dotter, som båda antagas vara födda inom hennes nuvarande äktenskap, fastän åtskilliga av medlemmarna säga sig naturligtvis ej kunna svära på detta. Av tretton medlemmar uppgavs sonen vara omkring 25 år och bosatt i Amerika; av sex medlemmar uppgavs, att han var omkring 19 år, och att han på grund av någon anledning hade måst ge sig i väg till Amerika. Av femton medlemmar uppgavs dottern vara omkring tjugo år och inneboende hos föräldrarna; av fyra medlemmar uppgavs hon vara 16 år och sakna fast bostad;

6) att 9 medlemmar hört fru Karlsson kalla syster Bergström "lögnhals" och "ditt usla stycke", men ingen av medlemmarne hade på minsta sätt velat ge spridning åt en så osann beskyllning;

7) att 9 medlemmar uppgivit, att familjen Karlssons ekonomi visserligen är mycket dålig, men är detta beroende därpå, att mannen, som är en s. k. periodsupare, dricker fast han är nykterhetsvän, och att syster Karlsson är mycket slarvig och osnygg i hemmet. —

Sedan D. Styrelsen noga tagit i övervägande alla i målet förekommande omständigheter, ansåg D. Styrelsen bevisat

1) att hustru Lovisa Karlsson olovligen tillgripit ungefär ett kilo av cenaklets kaffebröd, som hon hemfört i en större torgkorg;

2) att för denna stöld saknats alla för- mildrande omständigheter, då familjens fat- tigdom är självförvållad och barnen nog stora att kunna skaffa sig sitt kaffebröd själva;

3) att syster Bergström allvarligen förhållit hustru Karlsson det orätta i hen- nes förhållande, men då blivit av hustru Karlsson benämnd "lögnhals" och "ditt usla stycke".

På grund av detta anser D. Styrelsen, att cenaklets dom är fullständigt obefogad. Cenaklets så väl som Rannsaktionskom- miténs handläggning av målet visar uppenbart, att syster Bergströms rätt obe- hörigen blivit kränkt, och att hustru Karls- son blivit på ett synnerligen rättsvidrigt sätt gynnad av cenaklet.

Distrikt Styrelsen beslöt, att med upp- hävande av cenaklets avkunnade dom i må- let, återinsätta syster Karolina Bergström i alla hennes förut innehavda rättigheter som medlem av cenaklet Vattendroppen, samt att hustru Lovisa Karlsson, som ovär- dig medlem för brott emot Ordens konstitu- tion, skulle uteslutas ur cenaklet och Orden

och förbjudas att under en månad åter ingå. Domen skulle offentliggöras i Ordens egen tidning, för att hustru Karlsson icke före den bestämda tidens slut skulle kunna ingå i ett annat cenakel.

Ägande den, som förmenar sig ha anledning att överklaga denna dom, att hos Högsta Rättsinstans, som är Ordens Chef, anmäla sitt besvär genom insändande av nödiga vädjomålshandlingar senast 14 dagar efter det denna dom meddelats i cenaklet Vattendroppen.

— — —
— — —

§ 6. Då sade Ö. T. att detta var det ovärdigaste han hade kunnat tänka. Det var ett slag i ansiktet på cenaklet, vars uttalade vilja så hade förhånats av dess överordnade myndighet, men det var också ett slag i ansiktet på all folklig rättsuppfattning, sade Ö. T., och han trodde, att det svenska folket som en man skulle resa sig emot något dylikt. Men C. J. Bergström, som visst inte hört vad Ö. T. sade, han frågade, om inte cenaklet nu i alla fall måste öppna sina dörrar för hans fru, som stod utanför och väntade. Och sedan öppnade han dörren, för han var Yttre Vakt. Då kom fru Bergström in, som helt fräckt skrattade cenaklet mitt opp i cenaklets ansikte och gick och satte

sig på en stol, precis som om hon inte vore en straffad person. Då begärde vår C. S. L., broder Adolf Gustavsson, ordet, som är en stor talare, och höll ett riktigt föredrag för cenaklet om vad som var rätt och vad som var det orätta. Och då sade han, att han hade fäst sig vid ett uttryck i D. Styrelsens protokoll, där det stod, att cenaklet inte hade varit opartiskt i sin rannsakning och dom, men ett sådant uttryck kunde kosta D. Styrelsen fästning om rådhusrätten finge höra det, ty det var att kvälja rättvisan, sade han, och det är det farligaste som finns att kvälja rättvisan. Men D. Styrelsen visste tydligen inte vad opartisk betyder, som är ett gammalt, ja, urgammalt grekiskt ord och betyder ordagrannt översatt: den som håller med rättvisan. Men det är ju folkmeningen, som bestämmer var rättvisan skall vara, och folkmeningen får man veta genom röstning. Nu hade cenaklet genom röstning med stor majoritet beslutat, att rättvisan skulle vara hos syster Karlsson, och då hade ju folkmeningen talat sitt vältaliga språk. Därför hade ju cenaklet hållit med rättvisan, ty alla visste att syster Karlsson var oskyldig och att fru Bergström inte var en värdig medlem av cenaklet, utan en som bara bråkade och retade cenaklets Ö. T. Cenaklet hade sålunda varit i ordets egentliga mening verkligt opartiskt, emedan cenaklet hade hållit med det rätta. Men hade D. Sty-

relsen varit opartisk? Nej! måste vi svara, ty D. Styrelsen hade ju inte hållit med syster Karlsson utan hade hållit med fru Bergström, som enligt folkmeningen var den skyldiga. Alltså hade ju D. Styrelsen själv varit i högsta grad partisk, och det var mycket tråkigt, ty därigenom miste ju folkmeningen all mening, och folket förlorade då sitt förtroende för sina överordnade, och hur skulle det gå i vårt nykterhetsarbete, om vi måste förlora förtroendet för våra överordnade? Därför hade D. Styrelsen genom sin dom tillfogat hela nykterhetsrörelsen en stor skada, ja framtiden fick utvisa, om inte denna skada var alldeles obotlig. Ty regel är, att sådana saker äro obotliga. — Ett annat uttryck i D. Styrelsens protokoll hade vår broder Adolf Gustavsson även fäst sig vid, då det stod, att fru Bergström skulle återfå alla sina rättigheter, men det var väl inte meningen att cenaklet skulle ge en sådan människa tillbaka sina medlemsrättigheter alldeles som hon hade förut? Åtminstone en sak hade hon då alldeles säkert förlorat, och det var sin livförsäkring, ty hon hade ju dock faktiskt en gång blivit utesluten och avförd ur cenaklets böcker, och om hon skulle införas igen, måste det bli som ny medlem. Ty det var ju ingen mening i, att en straffad människa så där utan vidare kunde förklaras ostraffad, då hade ju cenaklets hela rättegång varit till ingen nytta. Skulle

hon fortfarande få inneha sin livförsäkring, så hade hon ju inte fått något straff alls, ehuru cenaklet beslutat med stor majoritet, att hon var brottslig. Alltså kunde hon ju få stanna kvar i cenaklet, eftersom D. Styrelsen så illa dömt, men det straff hon en gång fått i alla fall, det stod ju kvar på henne som en evig skamfläck, ty det visste ju alla att hon hade fått, och det minnet kunde D. Styrelsen aldrig utplåna med sina vrånga och orättvisa domar, och den livförsäkring hon hade haft, den var hon för alltid förlustig, och med det kunde ju cenaklets rättsinniga medlemmar vara nöjda. —

Då sade fru Bergström, att hon struntade i oss, och hon sade verkligen så fult om vårt kära cenakel, där verklig syskonkärlek borde vara rådande och inte sådana ord, och hon sade, att vi begrep att prata smörja, men rättvisan begrep inte cenaklet mer än en so begriper sig på att spela pianino, men D. Styrelsen förstod sig på det rätta. Och hon sade, att fru Karlsson skulle gå ut genast, för nu hade hon fått sin dom, och den kom hon aldrig ifrån om hon så levde ända till döddagar. Då sade syster Karlsson, att hon skulle överklaga domen, och det är inte värt att fru Bergström gör sig så säker, och syster Karlsson sade, att hon behövde inte gå förrän hon hade fått högsta instansens dom, för förr var det ingen riktig dom, och Ö. T. sade, att det var rätt. Då begärde C. J.

Bergström ordet, som sade, att han hade talat vid myndigheterna, och livförsäkringen var hon berättigad att utfå, för straffet hade ju blivit upphävt och då var det ju inte något straff. Och broder Cenakel Deputerad, som annars är så förståndig, han sade att det var rätt, och det sade ju sunda förnuftet, sade han. Men jag vill inte ge många ruttna ören för ett sådant förnuft, för då blir det ju alldeles som br. C. S. L. sade, att hon inte får något straff alls och det kan ju omöjligen vara rätt. Men br. C. D. sade, att syster Karlsson måste gå ifrån cenaklet, för hon var utesluten ända till dess att högre instans upphävde domen. Då började stackars lilla syster Karlsson, som är klen och sjuklig, att gråta och få anfall av sitt onda, som ingen doktor vet vad det är men det onda sitter i bröstet, och hon sade, att så var det alltid här i världen, att den oskyldiga måste lida och den som är brottslig får ostraffad stå bredvid och hånskratta och får också igen sin livförsäkring, som hon så säkert hade hoppats att Bergströms inte skulle få igen, men det fanns ingen rättvisa, sade hon. Då sade C. J. Bergström, som är en rå människa, att det hjälpte inte att stå och lipa, utan det var bara marsch pannkaka. Då sade br. August Karlsson, som är fru Karlssons man, att Bergström behövde inte stå och skälla hans fru för pannkaka för att hon var liten och mager, för alla kan ju inte vara så-

dana tjocka tunnor som fru Bergström, och därför behövde ju inte en människa vara en pannkaka, men han visste nog, att D. Styrelsen hade varit hemma hos herrskapet Bergströms, när den här domen kokades ihop, och druckit kaffe och spelat kort, och där såg man hur bra det var att kunna hålla sig väl med överheten, det hade inte Karlssons kunnat och därför gick det nu som det gick. Men därför behövde ju inte en människa kallas för en pannkaka. Därefter gick syskonen Karlssons ut ur cenaklet, och det sista de sade var, att de ville ha papperna klara så fort som möjligt för att överklaga den orättvisa och skamliga domen.

§ 7. Därefter var det inte något roligt mer, för det var förfärligt tråkigt och cenaklet avslutade genast sitt möte utan någon ceremoni av Ö. T.

Som ovan
Albertina Boman
Sekreterare enligt uppfattning.

SJUNDE MÖTET.

Diskussion: Vad bör cenaklet göra för att höja sin allmänbildning?

P r o t o k o l l fört vid cenaklet
Vattendroppens möte den 18
februari.

§ 1. Mötet öppnades med sång och vanlig ceremoni av Ö. T. kl. 9,45 eft. m. Vid upprop av tjänstemän var alla närvarande utom F. Ö. T., br. August Karlsson, som hade anmält förhinder för att hans fru inte fick vara närvarande.

§ 2. Broder C. D. ledde oss i bön.

§ 3. Protokollet från föregående möte upplästes av sekreteraren, och då sade Nils Sander, att han ville protestera på det skarpaste mot protokollet för det stod, att han hade varit ute och kurtiserat med Biträdande Marskalken, och i det instämde O. Engström och Helena Bergström, som sade att de inte hade kurtiserat alls, utan bara varit ute och gått i sällskap, och det var ju precis som det stod i protokollet att de hade varit ute och drivit på gatorna, och cenak-

let brydde sig inte alls om deras protest, utan man ska ha reda på sig när man vill protestera, för jag har suttit sekreterare i så många år, så jag behöver inte lära mig av några ungtuppar, och därför så godkändes protokollet.

§ 4. Marskalken tittade efter att det inte fanns några inträdesanmälningar i förrummet.

§ 5. Br. Ö. T. rapporterade, att cenaklets styrelse hade haft möte under veckan hemma hos Ö. T., och då hade styrelsen valt ombud till distriktets möte, som cenaklet inte hann göra förra gången för att det var ett sådant bråk, och inte hann vi välja programkommite heller för att det jämt ska vara ett sådant bråk. Till ombud hade styrelsen valt Ö. T., br. O Hjelm och br. C. S. L., br. Adolf Gustavsson, med brr. August Karlsson och Gustav Nilsson till ersättare. Till programkommite hade styrelsen valt Skattmästaren, syster Elsa Andersson, och br. K. Boman och sekreteraren. Cenaklet godkände enhälligt styrelsens val, och br. Nils Sander, som väl skulle vara kvick, sade att cenaklet fick uttala sin tacksamhet till styrelsen, som gjorde sådant arbete alldeles gratis, för om cenaklet hade fått välja så hade kanske orätta personer blivit valda, och han var för sin del tacksam, sade han, att han slapp bli omvald i programkommiten, men han kanske inte var så tacksam ändå, när han sade så, fast nu får han

ju mer tid att gå ut och driva med flickorna, som visst är det enda nykterhetsarbete han gör.

§ 6. Sedan beslöt cenaklet, att ta upp programpunkten till behandling, som var: Vad bör cenaklet göra för att höja sin allmänbildning?

Frågan inleddes av vår C. S. L., och det är en riktig fröjdestund att få höra honom tala. Han sade att det var en stor uppgift att vara studieledare i ett cenakel, för honom åligger det att leda cenaklets studier. Och han skulle alltid försöka att vara en bra studieledare, sade han, ty han var ju van att undervisa och han hade så vackra betyg. Han sade, att allmänbildning var något nytt, som var något mycket fint. Och alla människor behöva allmänbildning, ty alla människor behöva vara allmänbildade. Blickar man fördomsfritt och med den inre blicken skärpt av vår tids allmänbildning ut över livet, skall man finna, att i våra dagar är det ett stort antal människor, som känna på sig ett stort behov att få säga sin mening i de stora sociala och politiska dagsfrågorna. De äro därför nödsakade att försöka lära sig lösa livsgåtorna, och då fordras det för var och en utav oss att ha en aning om en del — för att inte säga alla — vetenskaper. Om Distrikt Styrelsen hade haft allmänbildning, skulle den inte ha kunnat döma syster Karlsson till uteslutning ur cenaklet, som inte var ädelt och fin-känsligt handlat av D. Styrelsen, utan då skulle

D. Styrelsen ha dömt fru Bergström till utslutning, som hade varit det rätta, eftersom cenaklet genom omröstning med stor majoritet hade visat, att det var folkviljans heliga krav. Sålunda se vi, att allmänbildningen kan bli av betydelse även i vårt nykterhetsarbete, ty den lär oss vad som är rätt och den lär oss att vara ädla i våra sinnen och finkänsliga, ty det är den rätta bildningen, som är hjärtats bildning. Huru få ett sunt släkte? heter en fråga som i våra dagar sysselsätter många tänkande sinnen i vårt land. Jag finner, att endast genom kunskaper kan släktet bli i verklig, i inre mening sunt. Vi hava skakat utav oss det gamla konservativa klass-samhällets förkrossande ok och vi äro nu alla mycket radikala. Men detta förpliktar! Vi måste nu lära oss att både veta och förstå, varför vi måste vara så radikala. Annars bli vi socialister, som inte förstå varför de äro så radikala och inte veta vad de vilja. Jag minns att jag drömde en gång, sade vår broder Adolf Gustavsson, och jag drömde att det var kväll, och jag hörde ett sus ifrån skogen. Jag såg dit ut och fann, huru det var löven, som i månskenet föllo mot marken, ett budskap till jorden om höst, ja om död, ty man brukar ju i regel likna hösten vid döden, och endast i undantagsfall kan man likna den vid livet. Men för mitt inre öga såg jag en annan tavla. Jag såg huru en dag vid midsommar

tusende män och kvinnor stodo där uppe vid kullen, girigt lyssnande till ett väckande tal av en skicklig talare, som talade både vackert och väl och framför allt på ett rätt sätt och med det riktiga innehållet i sitt tal, så att det var ett levande ord han gav dem och inte ett dött ord. Det var ett tal, som manade till kamp för det goda och ädla och i verklig mening rätta, och först och främst vädjade han till ungdomen och förmanade dem. Så hörde jag i min tanke åter ett susande, men det var nu ej fallande löv, utan en sång, som brusade ädel och ren ur tusen ungdomliga bröst. Och den sången var till allmänbildningens ära, ty genom allmänbildningen hade de blivit höjda upp ur sitt föregående låga liv i okunnighetens mörker, som är det mörkaste av allt mörker, ty det är ett andligt mörker. Nu levde de i allmänbildningens ljus, och de voro så lyckliga, så lyckliga. — Den drömmen är nu borta, men för mig är den ett ljuvt minne, ty regel är ju som bekant, att vackra drömmar lämna månget ljuvt minne efter sig. Må de gamla löven falla! Jag skall inte hindra dem! Ty jag vet, att där skall växa månget nytt löv, och jag menar då givetvis, att i människornas sinnen hava såtts nya tankar, som nu skola växa upp och komma fram. Det är mer än gamla löv, ty det är allmänbildningens löv. Vår tid är allmänbildningens tid, och man kunde kalla vår kultur för

allmänbildningskulturen. Det är den finaste kultur, som någonsin har funnits, ty den vill lära alla människor att kunna alla vetenskaper, så att de kunna lösa alla livsgåtor.

Sedan satte sig vår broder Adolf Gustavsson. Men Nils Sander sade att frågan var ju: vad bör cenaklet göra för att höja sin allmänbildning? och på den frågan hade inte C. S. L. givit något svar, sade han. Men då sade Adolf Gustavsson, att han kunde inte hjälpa, om en eller annan medlem var så obildad, att han inte kunde förstå honom, när han talade så tydligt. Med uttrycket: höja vår allmänbildning — menas givetvis: att höja hela mänsklighetens allmänbildning — och frågan blir då, om man ser den rätt, och man bör alltid bemöda sig att se allting på ett rätt sätt: vad bör cenaklet göra för att höja hela mänsklighetens allmänbildning? På den frågan hade han ju redan lämnat det svaret: vi böra vara ädla i våra sinnen och finkänsliga, ty det är den finaste bildningen, som är sådan, ty regel är, att den finaste bildningen är sådan. Och han sade, att vi böra alltid hålla i minnet, att vi som äro nyktra, vi representera den finaste kulturen, ty inte är det något bevis på bildning att supasig full som ett svin och sedan vältra sig i rännstenarne och i orgier av alla slag? Eller ville verkligen Nils Sander påstå, att det var den finaste kulturen? Nej, bröder och systrar

i hela vårt lands väldiga nykterhetskår, sade Adolf Gustavsson, vår kultur är den rätta, ty den är nykter, och vi skola sträva att slå ned den gamla alkoholkulturen tills den ligger i grus och spillror och tigger om sitt usla liv, och vi skola sträva att ge alla människor vår fina kultur, och den som inte vill ha vår kultur, den ska vi tvinga, liksom man måste tvinga de vilda negererna att bli kulturmänniskor. Eller vill verkligen Nils Sander på allvar påstå, att en vild neger är en kulturmänniska? Det är väl en sådan kultur Nils Sander vill ha, eftersom han inte kunde förstå vad jag sade. Men vi, som äro verkligt nyktra, vi vilja inte ha någon negerkultur, utan en verklig kultur, som bygger på totalt rusdrycksförbud och på verklig allmänbildning. Och vi känna vår makt! Vi veta att vi äga den politiska makten i vårt land, och vi skola nog visa, att vi även äga den andliga makten, ty vi ha nykterhet och allmänbildning på vår vita fana. —

Sedan var det ingen som ville yttra sig mer, och cenaklet beslöt, att den förda diskussionen skulle utgöra svar på frågan och Ö. T. föreslog, att vi skulle uttala vår tacksamhet till br. Adolf Gustavsson, och då beslöt cenaklet nära nog enhälligt att uttala sitt hjärtevarmaste tack till C. S. L. för hans härligt vackra föredrag.

§ 7. Sedan var det nya frågor och då sade

O. Engström, att det var "väggmadammer" i den gamla soffan i förrummet. Och han sade, att han ville ha en kommité, som skulle undersöka soffan och taga bort djuren i soffan, för han hade själv suttit i soffan tillsammans med Nils Sander och deras flickor, och de hade måst gå ifrån soffan, som de tyckte var mycket otäckt. Men då sade broder Gustav Nilsson, som är en man av gamla stammen och sällan talar på cenaklet, att det var både synd och skam att vi skulle hålla en soffa åt ungdomen att sitta och kurtisera i, och vem kunde veta vad ungdomen gjorde, när inte de gamla hade ögonen på dem? Och han sade, att det var bara modärna funderingar för att nedsätta nykterhetsarbetet, för den soffan hade cenaklet haft så länge han kunde minnas tillbaka, och om det nu skulle bli en kommité om soffan, så kunde det nog gå så långt, att vi helt och hållet miste vår gamla kära soffa, och i den soffan hade ändå en gång den gamla Ordenschefen suttit och vilat sig i nykterhetsarbetet, och då var det inte fråga om några vägglöss, men nu skulle allting vara så fint så att det blev till slut ingenting kvar av vårt gamla nykterhetsarbete, som var ett verkligt nykterhetsarbete, och inte något bråk och gräl, för på den tiden hade vi inte så mycket modärna idéer, utan då lydde alla vad Överste Templaren sade, och det skulle vi göra nu med, för Överste Temp-

laren var en stor nykterhetskämpe, och han hade själv en gång sagt, att det var bara för att nedsätta cenaklet som det var vägglöss i soffan nu, och okynne och klanderlusta, och när Överste Templaren hade sagt så, då var det orätt att komma så här och bråka. Men då sade Ö. T., br. O. Hjelm, att nu hade han själv suttit i soffan, och det var verkligen mycket otrevligt, för det fanns vägglöss i soffan, och då beslöt cenaklet enhälligt att en kommité skulle tillsättas. Till kommitterade att undersöka soffan och taga bort djuren utsågos Ö. T., br. O. Hjelm, och br. K. Boman och sekreteraren. Då sade O. Engström, att när andra medlemmar vill ha sina reformer genomförda, då går det inte för sig, om inte Ö. T. själv skulle ha råkat att sitta i soffan, men han blev genast nerklubbad av Ö. T., som sade, att han ville inte veta av något bråk, och det var skillnad på okynnesreformer och på sådana reformer, som äro av det verkliga behovet påkallade. Där ser man ju, att vissa medlemmar ska bråka ändå, fast de få sina förslag igenom precis som om de vore Ö. Templarens allra bästa vänner, för han är rättvis, och rätt ska vara rätt vem det än är som föreslår något, men ändå äro de inte nöjda, utan ska bara bråka.

§ 8. Sedan bad C. J. Bergström att få interpellera styrelsen och det tillät Ö. T. Då sade Bergström, att han hade hört av en viss per-

son, som inte ville ha sitt namn nämnt, att styrelsen hade haft möte i veckan hemma hos Ö. T. för att hjälpa Karlssons att skriva till Högste Chefen och överklaga Distrikt Styrelsens dom, och de hade skrivit och sagt, att det var orätt att fru Bergström skulle få ut sin livförsäkring, när hon faktiskt varit utesluten ur cenaklet, och han frågade om det var sant. Då svarade Ö. T. på interpellationen och sade att det var alldeles riktigt, som man hade skvallrat, men Bergström skulle inte bry sig om skvaller, sade Ö. T., för det skulle nog gå bra ändå, och fru Karlsson, som var mycket sjuk, måste ju ha hjälp av cenaklet, eftersom vårt beslut hade fått ett slag i ansiktet av D. Styrelsen, och fru Bergström skulle nog mista sin livförsäkring, det skulle han visa, för han tålde inte att medlemmar bara bråkade och inte skulle få sitt rättvisa straff. Och sedan fick inte Bergström yttra sig mera, och cenaklet godkände med tacksamhet styrelsens handlingssätt.

§ 9. Därefter avslutades mötet med sång och sedvanlig ceremoni av Ö. T. sedan skattmästaren hade rapporterat om inkomster och utgifter.

Som ovan

Albertina Boman

Sekreterare enligt uppfattning.

ÅTTONDE MÖTET.

??? — *Stor överraskning!!! — Ofantligt
roligt!!! — ???*

Protokoll fört vid cenaklet
Vattendroppens möte den 25
Februari.

§ 1. Mötet öppnades med sedvanlig sång och ceremoni av Ö. T., br. O. Hjelm, klockan omkring nio eft. m. Vid upprop av tjänstemän var alla närvarande.

§ 2. Broder C. D. ledde oss i bön.

§ 3. Sekreteraren uppläste föregående protokoll, som godkändes utan förändring.

§ 4. Till inträde i cenaklet anmälde sig tre stycken ungdomar, nämligen skomakeri-arbetaren Johan Larsson, tjänsteflickan Ingeborg Gustavsson och handelsbiträdet Hanna Nilsson, samtliga rekommenderade av Nils Sander. Cenaklet beviljade dem inträde medels acklamation och de intogos med sedvanlig ceremoni.

§ 5. Cenakel Deputeraden rapporterade, att han bekommit Högste Chefens utslag i målet mellan syster Lovisa Karlsson och fru Karolina Bergström. Då sade broder August Karlsson, att han vädjade till cenaklet att låta hans fru vara närvarande, när domen lästes upp, för hon stod utanför och väntade. Då sade vår C. S. L., att eftersom det ju inte kunde finnas något tvivel om att syster Karlsson skulle bli alldeles frikänd från allt ansvar i målet, och då tydligen fru Bergström, på grund av cenaklets skrivelse till Högsta Chefen, måste bli dömd till strängaste straff och även förlora sin livförsäkring, så yrkade han, att vi skulle unna vår kära syster den lilla tillfredsställelsen att själv få vara närvarande när domen lästes upp och själv få höra på, när hon av Högsta Rättvisan förklarades vara oskyldigt förföljd och när fru Bergström förlorade sin livförsäkring. Då sade fru Bergström, att det var oförskämt att släppa in en straffad medlem, som ännu inte var förklarad frikänd, och nu hade cenaklet genom sin skrivelse till chefen förstås gjort så att fru Bergström skulle bli straffad, men det var ju alldeles olagligt när D. Styrelsen hade frikänt henne och hon ville inte att syster Karlsson skulle få komma in och hångrina åt henne för att cenaklet hade begått en olaglighet. Men Ö. T. sade, att det syntes ju tydligt hur dåligt samvete fru Bergström hade, när hon inte ville

tillåta en medlem komma in och höra domen ens, men cenaklet ville nog inte för fru Bergströms skull låta stackars lilla syster Karlsson, som var så sjuk, stå därutanför vår dörr och frysa, när cenaklet ju allra bäst visste, att hon var alldeles oskyldig. Då beslöt cenaklet att syster Karlsson skulle få komma in, och C. J. Bergström, som är Yttre Vakt, var tvungen att släppa in henne, och hon var så rar, när hon gick fram i vårt cenakel och satte sig på sista bänken alldeles som en oskyldigt förföljd och straffad martyr. Sedan läste br. C. D. upp Högsta Chefens utslag, men det var ännu underligare än D. Styrelsens och bifogas enligt konstitutionen till detta protokoll:

National Cenaklets Chefsexpedition den 20 hujus.

Vädjomål i rättegångsförfarande mellan å ena sidan syster Lovisa Karlsson och å andra sidan syster Karolina Bergström, båda medlemmar av cenaklet Vattendroppen, rörande ärekränkning.

Då det, på grund av till mig inlämnade handlingar i målet jämte särskilt brev från styrelsen i cenaklet Vattendroppen, icke utan orsak, anledning, skäl samt grund,

kan anses ej mindre ådagalagt än fastmer fastslaget samt till full evidens, det vill säga tydlighet, och klarhet bevisat, att fru Bergström, utan vare sig fog eller ens skymt av tillstymmelse till förevändning, ej heller i kraft av annorledes — än mindre då annorlunda! — beskaffat svepskäl, om syster Karlsson rest såväl ohöviskt som ock både okärligt och ej mindre lastande än smädande beskyllningar, tillvitelser, förnärmelser och talesätt, thy prövar Jag skäligt anse syster Bergström skyldig samt saker till ovannämnda beskyllningar, tillvitelser, förnärmelser och talesätt, samt prövar Jag skäligt, att, jämlikt Artikel VIII, § 19 i Konstitutionen, ådöma meranämnda syster Bergström för brott emot Artikel II, § 4, Mom. 2 av ovannämnda Konstitution, v a r n i n g under erinran, att upprepade förseelser måste medföra förlust för längre eller kortare tid av medlemsrättigheterna.

Men då, på grund av Distrikt Styrelsens företagna undersökning, rannsaking samt rättsgiltiga prövning av samtliga i detta mål förkommande omständigheter, det måste anses ej mindre ådagalagt samt bevisat, att ävenledes syster Karlsson om syster Bergström rest, yttrat och förehaft fullt lika okärligt och lastande tal och väl

så ohöviska och smädande beskyllningar, tillvitelser och förnärmelser, vilket allt ävenledes måste sakna varje fog eller skymt av tillstymmelse till skäl, ja, hellre vara att anse, då ju syster Karlsson, medan där- emot syster Bergström, som kunde sägas skenbarligen, då hon ju varit åsyna och åskådande iakttagare av handlingen, ha rätt, haft det större ideella foget för sin angivelse, saknat sin motparts ideella patos och visserligen i detta fall väl långt drivna rättfärdighetskrav, såsom än mindre väl befogat. Med hänsyn fäst vid ej mindre denna än även alla övriga omständigheter, som gemensamt och tillsammans konstituera detta rättsfall, prövar Jag även- ledes skäligt, att enligt ovan åberopade lag- rum ådöma syster Karlsson för brott emot i föregående sammanhang omförmälda lag- rum v a r n i n g under erinran, att uppre- pade förseelser måste medföra förlust för längre eller kortare tid av medlemsrättig- heterna.

Till yttermera visso att Jag detta skä- ligt prövat haver, prövar Jag än vidare skäligt att denna vädjomålsdom med Natio- nal Cenaklets sigill samt Min Egenhändigiga Namnteckning förse.

Ut supra
Karl Frosch
Ordenschef.

§ 6. Då sade vår C. S. L., broder Adolf Gustavsson, att hans rättsmedvetande stod stilla. Han kunde inte säga någonting, sade han, och därför var det bäst att Ö. T. genast utdelade varningarna, så att vi en gång kunde komma från detta elände. Det är ju så här i världen, att de oskyldiga måste lida, men nog hade han trott annorlunda om Ordens Högsta Chef. — Då sade br. C. D., som bara hade tråkiga nyheter att förkunna denna dag, att han hade fått ett särskilt brev från Chefen och det stod i brevet, att syster Bergström fortfarande var välbeställd medlem av livförsäkringsföreningen, alldeles som om hon aldrig hade blivit straffad. Då sade Ö. T., att nu går skam på torra land. Och han sade, att för närvarande hade cenaklet ingenting annat att göra än att låta Chefens dom gälla och hoppas, att en gång en högre rättvisa skulle skipas, som inte tog någon hänsyn till vad som privat framfördes i brev, för han förstod nog att Bergströms i smyg hade skrivit till Chefen och intalat honom lögner om oss, för annars hade han ju inte kunnat döma så som han hade gjort, och vi kunde ju omöjligen försvara oss emot lögner, som skrevs bakom vår rygg. Då begärde C. J. Bergström ordet, men Ö. T. sade, att det gjorde detsamma, för vi visste i alla fall vad han var för en dålig människa, och man kunde ju inte vänta bättre av en socialist, och han förbjöd Bergström att

yttra sig mera, för cenaklet hade sannerligen haft nog mycket obehag för Bergströms skull, och han sade, att Marskalken skulle leda fram fru Bergström och syster Karlsson i cenaklet, så skulle han enligt Chefens dom varna dem båda, så att fru Bergström aldrig skulle våga säga ett ont ord mera till syster Karlsson och inte till någon annan medlem heller, för nu var han riktigt ond, sade han.

§ 7. Men syster Karlsson begärde ordet och sade, att hon begrep inte riktigt. Hon frågade, om alla människor var tokiga? Först skulle fru Bergström få behålla sin livförsäkring, fast både Ö. T. och C. S. L. hade lovat, att de skulle ta livförsäkringen ifrån fru Bergström och det skulle gå så lätt hade de lovat, för de visste så väl hur det skulle gå till. Och så hade ju C. S. L. själv skrivit till Chefen och talat om för Chefen hur Chefen skulle göra för att göra det rätta, och han hade skrivit och talat om för Chefen, att bland alla, som kände herrskapet Bergströms var den meningen allmän, att inga hederliga eller anständiga människor kunde umgås med dem eller ha den minsta aktning för dem. Och ändå hade Chefen dömt den ena lika så väl som den andra, och syster Karlsson sade, att då menar ju Chefen tydligen, att jag är en lika dålig människa som fru Bergström. Då syns det ju tydligt, att både Ö. T. och C. S. L. bara hade pratat smörja och inte kunnat

uträtta vad de lovat så säkert, och det ska vara karlar det, sade hon. Och sedan vill ni, att Bergströms snoriga jänta, som ska låssas vara marskalk, gubevars, ska leda mig fram i cenaklet tillsammans med sin söta mor, för att Överste Templaren skulle varna mig, sade hon. Det blir ingenting av, sade hon. Kom ihåg, att det blir ingenting av. Och nu vill jag veta hur ni tänker göra, sade hon, om ni tänker straffa Bergströmskan eller mig. Endera ska det vara, och var så god och säg ifrån bara, sade hon.

§ 8. Då sade fru Bergström, att om Ö. T. trodde, att marskalken skulle leda fram sin egen mor i cenaklet för att få sitt straff av en sådan där som Ö. T., så bedrog han sig allt, och det var inte värt att flickan försökte sticka dit fingrarna och försöka leda sin mor någonstans, inte, och hon fordrade att Karlssonskan skulle få sitt straff och det genast och det skulle vara som D. Styrelsen hade dömt för det var rättvist, för hon kände D. Styrelsens medlemmar och visste, att det var rättvisa människor, sade hon.

§ 9. Men Ö. T. sade, att Marskalken genast skulle göra sin plikt, och ville inte marskalken göra sin plikt, så fick marskalken gå ifrån sin plats och någon annan fick sköta hennes tjänst. Då sade syster Karlsson, att det ville hon råda cenaklet till, att inte skulle dom ta i henne inte. Och nu går jag ifrån cenaklet, sade hon, för

jag vill inte vara i lag med sådant här folk, som inte begriper sig på rättvisa för två skilling, sade hon. Och kom nu August så går vi, sade hon, för du har gjort så mycket gott här för nykterhetssaken, så du behöver inte stå här och se på när din stackars hustru blir nersköldad och misshandlad av Bergströms snoriga jänta, för nu begär vi vårt utträde ur cenaklet, sade hon, och därefter gick syskonen Karlsson bort från mötet.

§ 10. Då beslöt cenaklet att bordlägga varningen till ett annat möte, när Karlssons hade hunnit lugna sig och kommit på litet bättre humör, för vi ska nog hitta på ett straff åt Bergströms, så att Karlssons blir nöjda och glada.

§ 11. Men vi hade mycket mer att göra ändå, så att cenaklet måste fortsätta sitt nykterhetsarbete, fast Gud ska veta att det var förfärligt tråkigt när syskonen Karlsson hade gått, som hade varit med i cenaklet i så många år och arbetat så mycket för nykterhetssaken, men det går an att vi vet vems skulden är, och de ska nog få veta av det, att de kört ut två så gamla och präktiga nykterhetskämpar som syskonen Karlsson.

§ 12. Broder Gustav Nilsson begärde ordet och frågade hur länge vi skulle behöva vara utan kaffe på mötena nu. Han visste nog vems felet var, sade han, men skulle det fortsätta

så här, så fick cenaklet snart alldeles lägga ner sitt nykterhetsarbete, för det var sannerligen inte något nöje numera att gå på möte. Det stod i programmet för i dag, sade han, att det skulle bli en stor överraskning och mycket roligt, och överraskningen hade vi nog fått, men inte något kaffe. Annat var det förr i världen, då var det frid och endräkt och syskonkärlek och kaffe för vartenda möte. Han hoppades, att cenaklet snart skulle kunna resa sig upp ur sin djupa förnedring, och ville att en ny kaffekommité skulle tillsättas. Cenaklet beslöt att bordlägga frågan till nästa möte.

§ 13. Vår C. S. L., br. Adolf Gustavsson sade, att snart stundade stadsfullmäktigevalena och han hoppades att cenaklet kom ihåg, att vår ädle Överste Templare var nykterhetsfolkets specialkandidat och att hela cenaklet som en man skulle fylka vallokalen för att i striden för mänsklighetens räddning kunna hembära segern åt de andliga kulturideal, som cenaklet ständigt hade representerat och allt fortfarande representerade. Då sade Ö. T., br. O. Hjelm, att det var sannerligen inte något nöje att vara Överste Templare, när det jämt skulle vara bråk, och när alla medlemmar, även sådana om vilka man hade hoppats bättre, bara försökte förstöra nykterhetsarbetet och inte ville göra det rätta som Överste Templaren sade, utan öppet i cenaklet kallade honom en pratmakare

och inte någon karl, det hade han inte trott att nykterhetsvänner skulle säga, för det brukade nykterhetsverkens fiender säga om br. Hjelm, och då hade ju fru Karlsson lika gärna kunnat gå till nykterhetsfiendernas usla tidningar med sina skamliga och hätska och bara negativa beskyllningar mot Överste Templaren, för nu var det ju inte någon skillnad längre mellan nykterhetsvänner och nykterhetsfiender, när alla sade detsamma om Överste Templaren. Men om han nu skulle uppoffra alla sina personliga intressen och låta välja sig till stadsfullmäktig, så hoppades han, att cenaklet inte sedan skulle säga att han bara var en pratmakare och inte någon karl. Han begärde inte något tack, sade han, men den som hade förtjänat både tack och mer till, det var vår C. S. L. som så djärvt och oegennyttigt hade bekämpat tidens ondska i cenaklet och försvarat sanningen och rättvisan, fast de höge inte ville se rättvisan. Men när Ö. T. blev stadsfullmäktig skulle han viska ett ord i Folkskoleöverstyrelsens öra, så att br. Adolf Gustavsson snart skulle bli överlärare och kanske till och med inspektör för undervisningen i våra folkskolor, ty vem kunde vara lämpligare till det än han, vem kunde hålla vackrare nykterhetstal än han, och vem kunde alltså bättre än han tala till de små barnen så att dessa blevo nyktra? Och medan br. C. S. L. väntade på sin beford-

ran, som han bättre än någon annan hade förtjänat, fanns det ju alltid en massa andra uppdrag i det allmännas tjänst, som han med sin stora förmåga skulle kunna sköta. Vem skulle kunna sköta sådana befattningar bättre än br. Adolf Gustavsson med sin nykterhet och sin starka rättskänsla? Aldrig skulle han komma försent till ämbetsrummet, och aldrig skulle han svara sina förmän ohövlighet, och det var dock huvudsaken i allt offentligt arbete, och det hade han visat i cenaklet, för vårt arbete är en skola för livet. — Då sade vår C. S. L. att han var gränslöst tacksam för den hjälp som Ö. T. så frikostigt visade honom, och han skulle alltid försöka att visa sig värdig denna stora hjälp, och vi nykterhetsmän, som äro frisinnade och radikala, vi måste hjälpa varandra, det se vi bäst på våra stormän, som nu äro i riksdagen, ja nästan i landets regering, hur skulle de ha kunnat komma så långt, om de inte hade hjälpt varandra? Ty av vår egen kraft förmå vi ju intet. Inbördes hjälp är den stora nykterhetshärens lösen och vi äro så många, så att vi kunna allt vad vi vilja. Våra idéer skola till slut segra, och sedan skall landet gå en ljus framtid till mötes. Inom kort skola vi se vår ädle Överste Templare med kraft gripa in i stadens styrelse, och sedan skola vi se honom en gång i riksdagen handha statsmakten, och överallt skall han visa samma vid-

synthet, samma anspråkslöshet och samma omutliga rättskänsla som han ständigt visat bland oss i nykterhetsarbetet.

§ 14. Sedan var det en broder från cenaklet Hjältens Längtan närvarande, som hette Johan Ljungkvist och han sade, att han ville säga några ord. Då sade han, att cenaklets Överste Templare var en representant för gamla förlegade och odugliga arbetsmetoder, som var bara prat och sirapsjoller nu för tiden, och han frågade vad anledning Överste Templaren hade att skälla ner Ungdomens Eget Förbund som Överste Templaren hade gjort, när Allan Lingen hade varit där på ett möte och agiterat för Ungdomsförbundet, och då hade Överste Templaren kallat ungdomen för parasiter och han protesterade på det starkaste emot att bli kallad för parasit, för han var ingen parasit utan en ärlig nykterhetskämpe, som var mycket ung, och cenaklet Vattendroppen, som själv arbetade så tokigt och dumt och efter gamla förlegade metoder, bevisade bäst, att det behövdes en ungdomsrörelse inom Orden för att väcka upp alla gamla sovande och försoffade medlemmar, som ingenting begrep av nykterhetsarbetet, för det behövdes nya idéer och reformer om arbetet skulle kunna bli något mera än den gamla odugliga slentrianen, och cenaklet Vattendroppen borde tacka Ungdomsförbundet, att det ville ge cenaklet en uppräckning och

lära det, hur man nu för tiden skulle arbeta för nykterhetssaken. Och han sade att han fordrade i egenskap av medlem av styrelsen i De Ungas Eget Förbund, att Överste Templaren tog tillbaka sina parasiter och bad de unga om ursäkt. — Då sade Ö. T. att Ljungkvist var en galen människa, som hade kommit in på något vis. Men vår C. S. L. sade att han förstod så väl ungdomen, men under en sådan ledning kunde ju ungdomen aldrig tänka sig att kunna komma någon stans, för är Ungdomsförbundet så beskaffat i sin helhet som Ljungkvist visade, och hade de inte i spetsen för sig en person, som var kompetent att undervisa och lära de unga vad som var det rätta och som var välkänd av alla överordnade inom Orden, då var ungdomsrörelsen bara socialism och då var det ett krokben för nykterhetsrörelsen, som cenaklet Vattendroppen skulle akta sig att nappa på. Sedan sade Ö. T. att Ljungkvist fick gå sin väg, för han fick inte vara närvarande på cenaklet och uppvigla vår ungdom, och när Ljungkvist gick, tog han med sig de tre nya medlemmarna, som hade kommit in i cenaklet samma kväll, och flera andra av våra ungdomar följde med honom, och till och med vår skattmästare, syster Elsa Andersson, gick ifrån mötet och följde med Ljungkvist när han gick.

§ 15. Då var det nästan som om cenaklets medlemmar hade gjort uppror emot Överste

Templaren och emot hela nykterhetsrörelsen, och Överste Templaren sade att cenaklet skulle avsluta sitt nykterhetsarbete och gå hem utan ceremoni. Och biträdande skattmästaren fick rapportera om utgifter och inkomster, för den riktiga Skattmästaren hade ju övergivit sin post och det får man aldrig göra i nykterhetsarbetet.

§ 16. Sedan begärde sekreteraren ordet, som är jag själv, och frågade vem som skulle betala alla avskrifterna av protokollena, som hon hade skrivit, när fru Karlsson hade vädjat till Högste Chefen, för fru Karlsson hade inte betalat det, men Bergströms hade betalat sina papper, men fru Karlsson hade sagt, att hennes papper fick cenaklet betala, för det var ju cenaklet som hade största intresset av att Karlssons fick stanna kvar i Orden och att Bergströms blev uteslutna, men nu hade ju Karlssons gått ifrån Orden, och sekreteraren tänkte inte sitta och arbeta gratis åt medlemmar som bara löpte ifrån Orden och inte betalade sina skulder, för då fick man verkligen misstankar att de inte voro så ärliga som de ville låssas vara, och protokollena kostade nio kronor och 75 öre, för det fanns inga helark utan bara kvartsark i pappershandeln, och sekreteraren hade så rysligt stora bokstäver, när hon skrev, för att det skulle bli riktigt tydligt.

Då sade Ö. T., att cenaklet fick bordlägga den frågan till nästa gång och därefter avslutade Ö. T. mötet utan ceremoni.

Som ovan
Albertina Boman
Sekreterare enligt uppfattning.

NIONDE MÖTET.

Ungdomens afton. — Varje medlem skall sjunga en sång eller deklamera en bit eller narra cenaklet att skratta. Var fågel sjunger efter sin näbb!

Protokoll fört vid cenaklet
Vattendroppens möte den 4
Mars.

§ 1. Mötet öppnades klockan nio eft. m. med sång och vanlig ceremoni av Ö. T. Vid upprop av tjänstemän var alla närvarande utom F. Ö. T., broder August Karlsson, som var frånvarande.

§ 2. Broder C. D. ledde oss i bön.

§ 3. Protokollet från föregående möte upplästes och godkändes utan förändring av sekreteraren.

§ 4. Marskalken tittade efter i förrummet, att det inte fanns några kandidater där.

§ 5. Överste Templaren rapporterade, att nu hade den tillsatta Kommittén för vägg-

madammernas bekämpande avslutat sitt arbete. Kommitén hade blivit tillsatt vid mötet den 18 februari för att undersöka soffan i förrummet och taga bort djuren ur soffan, men det gick inte att grundligt undersöka soffan, för den tillhörde inte cenaklet, fast vi alltid hade trott det, utan den verkliga ägaren till soffan var lokalstyrelsen, som hyrde ut lokalen med soffa och allting annat som behövdes för ett möte. Och lokalstyrelsen motsatte sig att soffan förflyttades eller underkastades någon genomgripande reparation, ty det skulle bli för dyrt och soffan var alldeles för gammal, den kunde lätt gå sönder om den på så sätt renoverades och det skulle bli en stor förlust. Kommitén yrkade därför, att soffan skulle få vara som den var, och man kunde ju låta bli att sätta sig i densamma, om man inte ville. Cenaklet godkände rapporten med tacksamhet.

§ 6. Då sade sekreteraren, att cenaklet fick allt betala henne nio kronor och 75 öre för papperena som hon skrivit för vädjomålet till Högste Chefen. Hon hade under veckan krävt Karlssons på pängarna, men de hade varit rent av oförskämda mot henne och visat henne på dörren, och det var tacken för att hon hade hjälpt dem så bra under hela rättegången, men där ser man hur falska människor kan vara och jag har alltid sagt, att både August Karlsson och hans värda fru ser gement falska och löm-

ska ut, och han super ju förresten, så att cenaklet kan omöjligen tillåta honom att vara med i Orden längre. Men jag vill ha mina pengar, för jag vill inte sitta och arbeta gratis åt sådana människor, och därför gick jag till Ö. T. i veckan, men han sade, att han betalar visst inte ut några pengar åt folk, som bara skäller ner honom till tack och säger, att han inte är någon karl, för han kan nog visa att han är lika mycket karl som fru Karlsson. Och Ö. T. sade, att jag skulle inte få några pengar av cenaklet heller, för när jag hade varit så dum att skriva åt så dåliga människor, så fick jag allt själv stå mitt kast, sade han, men det var ju Ö. T. själv som sade att jag skulle skriva, när han var så rar vän med Karlssons, och C. S. L. sade också att jag skulle skriva för det skulle bli så bra, men C. S. L., som vill vara så duktig, kunde ha skrivit alltihopa själv, fast då skulle det väl ha kostat 15 kronor allra minst, och usch såna karlar det finns! Då sade Ö. T. någonting som var så dumt att jag inte bryr mig om att skriva upp det, och C. S. L. försökte också att försvara sig, men det gick ju inte alls, för jag har ju rätten på min sida, och det har jag alltid, för jag är inte sådan att jag bråkar i onödan. Cenaklet beslöt att ytterligare bordlägga denna fråga till dess att man fick se, om inte Karlssons kom tillbaka igen och betalade, men jag

ska ha mina pengar, om jag så ska vända mig ut och in, för rätt ska vara rätt.

§ 7. Då var det en broder där från cenaklet Liljan i Sarons Dal, som hette Mauritz Fock, och han begärde att få yttra sig, men Ö. T., som visst tror, att han ska få regera alldeles som han vill, han frågade om det var om Ungdomsförbundet nu igen och då sade br. Fock, att det var just det det var. Men Ö. T. sade, att han förbjöd br. Fock att yttra sig på cenaklet. Men vår C. D., som aldrig brukar säga något, han begärde då ordet och sade, att i egenskap av ombud för Ordens Chef måste han säga ifrån, att cenaklet själv skulle avgöra vem som fick yttra sig på mötena och han begärde votering. Jaså, sade Ö. T., ni vill votera? Var så god och votera då! sade han och kastade klubban ifrån sig och gick ner och satte sig i cenaklet, och det kan väl ingen säga är rätt gjort av en Överste Templare, som själv skall vara en lagens väktare? Men br. Nils Sander, som alltid är så rolig, för han är glad och skämtsam, han sade, att eftersom han var Vice Templare så fick väl han leda förhandlingarna nu, och han hoppades att kunna vara en lika bra och opartisk Överste Templare som broder O. Hjelm. Därmed satte han sig på Ö. T:s plats och gav ordet åt broder Mauritz Fock.

§ 8. Broder Fock började med att tacka för att han fick ordet utan votering. Han såg

i detta ett uttryck för att cenaklet hade förtroende för honom, och det gladdde honom. Sedan vände han sig till sekreteraren och var mycket artig och sade, att han lyckönskade cenaklet till att äga en så präktig och skicklig sekreterare. Han hade hört när protokollet från föregående möte lästes upp, han hade då tänkt, att det är ett nöje att tala på ett sådant ställe, där sekreteraren så väl förstår att uppfatta vad som säges och har en så stor förmåga att på ett riktigt och opartiskt sätt återge vad som har blivit sagt. Och det har han ju alldeles rätt i, och jag har suttit sekreterare så många år, så jag vet hur det ska vara, och broder Fock, som är så klok och förståndig, han vet nog hur det ska gå till, det hörs tydligen. Och då ska cenaklet också betala, när jag gör sådant som det står i konstitutionen, att jag ska ha betalt för.

Men broder Fock, som var mycket trevlig, sade att nu trodde väl cenaklet allra minst att han var anarkist efter som Ö. T. så ogärna ville låta honom tala, men så farligt var det inte, sade han. Jag är inte anarkist, jag är bara medlem av Ungdomsförbundets styrelse och jag skulle bara villa säga några ord i all enkelhet med anledning av att Ungdomsförbundets representanter blivit så illa bemötta i cenaklet. Lingren klubbades ner och kördes ut och det är riktigt. Han är amatöridealist, pojken, och

såna ska man alltid klubba ner och köra ut. Annat vore det om han kunde bli yrkesidealist. Då skulle han kunna stiga i graderna tills han själv fick sitta med klubban i hand och leka den där roliga leken. — Sedan kom Ljungkvist. Han var ful i mun och så vrok ni ut den, och det var också rätt, för inte ska man vara ful i mun! Det är endast barn och dårar, som skriker på det där viset.

Båda voro här i samma ärende. De ville föra Ungdomens talan. Sådana ärkedårar! Inte ska man då först vända sig till de gamla! Nej, det är till de unga man ska gå, till var och en av dem, och säga: se på våra gamla bröder och systrar i cenaklet, se hur de arbeta, dessa goda tankars säningsmän! Se hur de strida, dessa gamla kämpar och veteraner, för ett rent och nyktert liv! Vi måste hjälpa dem! Sandkorn på sandkorn ha de gamla samkat för att bygga ett berg, en bergfast grund för ett nytt samhälle. Vi måste hjälpa dem! Grunden ha de lagt med otrolig möda, med orimliga uppoffringar. Vi måste bygga vidare. Vi måste bygga det nya samhället.

Men när vi då komma, vi unga, fulla av hänförelse, då mötas vi av misstro, hån och hat från de styrande. Och varför hata de oss? Ja, orsaken skulle nog helst hållas hemlig, men jag skall säga er den: Ni bröder och systrar i Vattendroppen, ni regeras av yrkeslögnare

och yrkeshycklare! Oss unga hata de av instinkt, ty de ana av oss vedergällningen. Bort med dem! Driv ut dem! De förgifta luften i cenaklet! —

Det var mycket trevligt att höra på, ty det var ju alldeles sant, och det är alltid roligt att höra sanningen tycker jag, men det tycker visst inte Hjelm och Adolf Gustavsson, för de begärde ordet, men Nils Sander, som är en riktigt bra ordförande, han sade, att innan han gav någon ordet för att diskutera, skulle först en skrivelse till cenaklet från alla unga medlemmar i Vattendroppen läsas upp. Sedan skulle vi nog diskutera, sade han, och det hördes tydligt, att nu hade ungdomen kommit överens om hur de skulle göra. Och därefter fick broder Fock ordet igen och han läste upp en skrivelse från cenaklets ungdom, som härmed bifogas protokollet.

— Vi undertecknade ha enat oss om följande uttalande, som vi vilja ha bifogat dagens protokoll.

Vi ha med intresse följt Rättvisans blinda och grymma gång i cenaklet Vattendroppen. Men när nu samtliga parter blivit tröttkörda och saken har kommit in i en återvändsgränd, där den förr så frejdigt öppna och ärliga striden med blanka vapen förvandlas till ett meningslöst slaktande, anse vi tiden inne att fram-

träda som en deus ex machina och stilla det blodiga svärdet.

Vi ha av våra systrar förvandlats till hatets och hämnens furier? — Här fanns några brödkanter och en skvätt grädde till övers. Det har hänt förr, det har hänt ofta, och alltid ha sådana håvor delats av dem som kokat och serverat det goda och närande kaffet. Så borde kärleksrika händer även nu ha skiftat dyrgriporna mellan systrarna. Hur många fula ord och bittra tårar kunde inte då ha sparats? — Ödet ville annorlunda. Ödet ville krig. Nu är cenaklet som ett härjat land, ödelagt av svarta fasor, hotat med fullständig undergång. Alla resa sig mot alla, och fridens duvor ha flytt från den plats, där fordom hördes endast kärlekens ljuvliga kuttrande. Med förskräckelse fråga vi oss: hur skall detta sluta? För tvedräktens skull glömma vi ju vår stora uppgift: att schasa undan dryckenskapens svarta små dämoner.

I denna svåra nöd har cenaklets ungdom funnit sig manad att med kraft gripa in i händelsernas gång. Vi vilja nu framlägga några allvarliga reflexioner, och vi hoppas, att det glada skämtlygne, som hittills legat som ett solsken över bröderna och systrarna, inte måtte alltför mycket fördystras av den kyliga eftertanken.

Här sitta vi år ut och år in en kväll var

vecka och döda tiden, döva känslan av tidens gång. I detta halvmörka, kvava rum, där lamporna knappast orka lysa mellan det ruttna golvet, de smutsbruna väggarna och det sot-svarta taket, här sitta vi, ett tjoftal fattiga människor, och lyssna till de fattigaste ord och de fattigaste tankar. Det agitatoriska arbete vi bedriva för nykterhet och broderskap består huvudsakligast däri, att Marskalken en gång under varje möte öppnar dörren till förrummet och sedan meddelar, att där finns ingen kandidat. Denna handling har ju uteslutande rituell och symbolisk karaktär. Var och en närvarande är på förhand medveten om tomheten i förrummet. Att kalla sådant för arbete är ju som att berusa sig med välsmakande ord.

Här se vi vår Studieledare, en krypare och gnagare, med fickorna fulla av seminarieskulder och munnen full av omsorgsfullt blandade och väl tuggade prat-ord. Här se vi vår arbetsledare, Överste Templaren, en politisk hökare, som drömmer hökaredrömmar om stadsfullmäktige och riksdag och ser sig själv i andanom som chef för något av rikets departement, vilket som hälst, eller åtminstone som en konsultativ ledamot av Kunglig Majestäts Regering. Hur många av våra Överste Templare och ledare drömma inte samma ljuvliga drömmar! — Liksom åtskilliga andra stormän lida även våra herrar och halvherrar av den olycksaliga sjuk-

domen *megalomani*, som i detta fall betyder: fettbildning kring samvetet. Denna sjukdom förvandlar visserligen även hjärnan till ett mjukt ister, men i vanliga fall dör inte patienten. Tvärtom. Han lever av sin megalomani. Så länge den förlöper normalt. Men liksom paddan i fabeln försökte att bli lika stor som oxen, sitt ideal, så strävar en del av dessa människor att blåsa upp sig under fåfäng möda att likna sanningens och idealens verkliga stormän. Och detta blir lätt en sjukdom till döds. De hotas av paddans ömkliga öde: hon sprack.

Här se vi slutligen även gemene man, var och en för sig med sina små begär och mänskliga svagheter. De samlas några timmar varje vecka i den dunkla föreställningen att de uträtta något nyttigt. De kunna användas på många sätt, ty de äro många, och en stor del av mängden tror på sakens rättfärdighet. De kunna användas som skatteobjekt, de kunna användas som opinionsmaskiner, när Sakens fördel anses fordra ett uttalande ur djupet av folksjälen. Vad håller dem samman? De ha kommit måhända först av en slump, och de komma igen vecka efter vecka därför att dessa möten blivit *det enda innehållet* i deras fatiga, tomma liv. — Så står det till med de flesta av oss, och vi äro säkerligen allesammans ohyggligt målmedvetna. Vi kliva omkring i gravitetiskt allvar och inbilla oss vara

500,000 reformatorer, brinnande i anden som Luther fast renare och järnhårda i nävarna som Cromwell fast mera allmänbildade. Var och en för sig äro vi visserligen ömkliga och små, men det är ju inte meningen, att människan skall vara allena. Vi gå i flock och känna oss väldiga, ty vi äro tillsammans en halv million. Det är den borgerliga fattigdomens värsta elände, att den gör även andarna så fattiga, så glåmigt undernärda, så impotenta. Men en halv million sådana andar bli rikare och visare än konung Salomo, därför att de äro så många. Detta gör oss starka, gör oss oöverbanneliga, även om vi veta, att vi endast äro en liten droppe i havet. Här äro vi knappt ett tjugotal människor, men när vi besinna, att alla bilda en gemenskap och att ingen av oss är en ensam personlighet, bli vi orubbliga i tron på vår egen rättfärdighet.

Men nu synes det oss undertecknade som om inte allenast samhället behövde repareras. Även vårt eget lilla cenakel tarvar en grundlig reformation. Kärlekens ande har vikit ifrån oss. Vi tjäna inte längre Nykterhetens gudinna, den av renhet skinande vita. Den idol vi här tillbedja liknar snarare en fet och något skallig katta, som en kväll i veckan ger sina känslor luft med ett ilsket jamande. Ack, bröder och systrar, i detta tecken skola vi aldrig segra! Fåfängt vore det dock att söka utröna, vilka

de förborgade orsakerna äro till nu rådande andliga förfall bland oss samhällsförnyare. Cenaklets sjukdomstillstånd synes oss vara så svårartat, att det fordras en ögonblicklig hjälp. Endast en verklig hästkur kan återge åt patienten hälsans goda gåva. Vid kritiska tillfällen, då döden och upplösningen står hjärtslitande nära, griper man ju till de mest förtvivalade utvägar. Vad vi nu föreslå, är att cenaklet skall göra *ett resolutionsuttalande*. Med sådana räddningsmedel har man i våra dagar mer än en gång frälsat land och folk från en eller annan fullständig undergång.

Med stöd av här ovan anförda omständigheter hemställa vi sålunda, att cenaklet ville som sin åsikt uttala nödvändigheten av nykterhetsarbetets i cenaklet Vattendroppen fortsatta, bedrivande på ett annat och kraftigare sätt än hittills och under en annan, kunnigare och pålitligare ledning än den nuvarande. Vi under-tecknade unga cenakelmedlemmar försäkra högtidligen, att vår blygsamhet ingalunda skall förhindra oss att, om så befinnes nödvändigt, övertaga ledningen av och därmed även ansvaret för Vattendroppens framtida verksamhets utveckling. Angående den mellan medlemmarna Karolina Bergström och Lovisa Karlsson förda rättegången hemställa vi vördsamast, att den slutliga exekutionen inställes och att fruarna lämnas saklösa. Slutligen yrka vi,

att ur cenaklets kassa måtte utbetalas full ersättning åt sekreteraren, syster Albertina Boman, för hennes självupppoffrande och rätt-rådiga arbete i och för sagda injurie-process.

Som ovan

Nils Sander	Berta Eriksson
O. Engström	Helena Bergström
Elsa Andersson	Johan Larsson
Ingeborg Gustavsson	Hanna Nilsson

§ 9. Där ser man ju att ungdomen vill, att jag ska ha betalt för mitt arbete, och då vill ju ungdomen det rätta, och då har ju ungdomen rätt, det är tydligt. Men folkskoleläraren, som jag alltid har tyckt ser så falsk ut, han begärde ordet och skulle förstås försöka försvara sig. Han sade, att han var mycket vemodig. Han hade aldrig kunnat tänka något sådant, sade han, att Överste Templaren skulle bli utsatt för så mycken smädelse i sitt eget cenakel. Han ville inte alls tänka på vad han själv hade fått höra, ehuru det var straffbart, sade han, men han kunde nästan gråta, när han tänkte på, att broder Hjelm blev kallad hökare i sitt eget cenakel. Visserligen var han ju till yrket hökare, men det är väl ingen skam att vara hökare, så att ungdomen behöver kalla honom för hökare för det? Adolf Gustavsson förstod nog, att ingen av cenaklets medlemmar hade

skrivit så usla saker, men det var Mauritz Fock som hade författat skrivelsen, det hördes nog. Han ville därför vända sig till broder Fock med några varningens och tillrättavisningens ord. Det sades något i skrivelsen om att rättegångarna i cenaklet borde avskaffas, ja det är ju alldeles naturligt att Mauritz Fock vill ha bort allt som är lag och ordning, så att han sedan ska få kunna smäda och okväda alldeles ostrafat. Men visste inte Fock vad Ordens Högste Chef, broder Karl Frosch, hade sagt en gång? Visserligen hade Karl Frosch dömt mycket underligt i cenaklets rättegång, men nog måste vi väl ändå erkänna, att det var rättvist? Cenaklet kände inte fru Karlsson så väl förut, men nu känna vi fru Karlsson, och nu måste vi ju erkänna, att Chefens dom var det rätta. Karl Frosch är ju ledamot av riksdagens första kammare och är en mycket prisad och hylad riksdagsman i riksdagen och i den socken där han bor, och då är det ju klart, att hans rättsbegrepp måste vara större och finare än alla andra människors. När man en gång ville ta bort lag och rätt ur Konstitutionen, hade Karl Frosch skrivit till National Cenaklet och sagt vad som var det rätta. Och då hade Karl Frosch skrivit så här: När ett sällskap, i vars verksamhetsplan och arbetsordning ingår, att medlemmarna skola i löftesväg förpliktas och förbindas att samverka med varandra å oupp-

hörligt återkommande möten, inbjuder och uppmanar allmänheten att inträda samt ingå, då måste från sällskapet sida vissa förutsättningar, att icke säga villkor, föreligga och även finnas. Den första och naturligaste av dessa är, att sällskapet håller trogen vakt och vård över sina medlemmar, så att den inträdande under sitt arbete i Orden får behålla sin personlighet okränkta ej mindre än oantastad. Kan eller vill sällskapet ej detta, och är det ur stånd att göra detta, samt förmår det icke att uppehålla självdisciplin, då saknar det sällskapet all rätt att avfordra någon människa löfte att egna detsamma sin kraft och sitt intresse. Om Orden upphäver detta *individuella rättsskydd*, som det icke utan skäl torde kunna kallas, måste därav följa, att Orden också skall avstå från varje löfteskrafv som avser annat än absolutismen. — Vidare säger Karl Frosch: En andra omständighet, man skulle ju även kunna säga orsak, och en ej mindre viktig sådan, är, att en laglöshetens och rättslöshetens princip innebär, att Orden skulle fullständigt avhända sig varje möjlighet att från sig skilja och avsöndra personer, som uppenbarligen begagna medlemsskapet för att tillfoga Orden skador samt med obehörig kritik överhoppa dess ledare och Nykterhetsrörelsens Banérförare.

Där ser man ju tydligt, att Fock inte vet vad som är det rätta.

Cenaklet måste försvara sig mot fruarna. Cenaklet måste också straffa dem som kalla varande tjyv och lögnhals och ditt usla stycke, men för att kunna straffa, måste ju först en undersökning göras, för att man ska se vad som är det rätta. Ty regel är, att man först måste undersöka en sak, innan man kan säga om den är riktig. Men Fock vill bara smäda och okväda och riva ner allting, och därför vill han ha bort våra lagar och domstolar, som äro folkets egna domstolar, där den högsta rättvisan utdelas åt var och en efter förtjänst. Men hur sant säger inte Karl Frosch i sin skrivelse: Vår nuvarande konstitution är dock en formellt tydlig, sakligt sammanhängande, ur erfarenhet framgången, till konsekvenserna genomtänkt och praktiskt tillämplig lag. Och en sådan kan man ej till Ordens fördel ändra, korrigera eller utbyta efter ögonblickets ingivelser. — För resten vill jag inte närmare ingå på ungdomens skrivelse, sade Adolf Gustavsson. Den är ett slag i ansiktet mot våra gamla vördade institutioner, ett hån mot själva folksjälen och ett förräderi mot allt som är heligt och rätt i vår heliga sak. Där talas om reformer — ja även jag hade tänkt föreslå några reformer, sade Adolf Gustavsson, men det var verkliga, praktiska reformer jag tänkte på och inte sådana där fantasier i det blå. Vi ha i vårt arbete så mycket formalism. Vi säga broder

och syster till varandra, fastän vi ofta kunna vara ganska onda på varandra. Vi ha blivit så vana vid dessa ord, att vi inte tänka på vad de betyda, ty regel är, att man inte tänker på vad man säger, när man säger detsamma ofta. Jag hade ämnat föreslå, att vi skulle kalla varandra *käre broder*, och om en syster skulle vi säga *kära* efter som våra systrar äro femininum. Då skulle vi tvingas att tänka på vad *verklig* syskonkärlek är — men nu blir det ingenting utav förstås, för jag vill naturligtvis inte föra fram några reformkrav, när cenaklet inte vill veta av mig längre. Även behöva vi endast se igenom protokollena för att finna, att där vimlar av gamla stereotypa uttryck såsom: mötet öppnades av Ö. T. med sång och vanlig ceremoni — eller: broder C. D. ledde oss i bön. — Hur mycket bättre vore det inte, om det bleve en smula omväxling i dessa uttryck! Medlemmarne skulle bli intresserade, en allmän uppräckning skulle bli följd, vi skulle med mycket mera kraft kunna kämpa i vår kamp, och då skulle vi snart vara framme till den stund, som utgör målet för alla nykterhetsvänners lidelsefulla längtan: ett allmänt rusdrycksförbud. Jag hade därför tänkt föreslå, att en kommité skulle tillsättas för att upprätta ett förslag till lämpliga uttryck, som kunde tänkas vara både roande, intressanta och på samma gång lärorika — men när nu cenaklet inte vill

veta av mig längre, så är det ju omöjligt för mig, att kunna föra reformernas talan och kämpa för desammas genomförande. Kanske skall dock den tanke jag här utkastat, bli ett frö, som i en framtid skall kunna bära rika frukter till gagn och glädje för allas vår gemensamma sak: nykterhetssaken. —

Då begärde vår C. D. ordet och det är något märkvärdigt, för han brukar väl aldrig yttra sig i en debatt. Och han, som är Chefens ombud i cenaklet, han sade: ungdomen har rätt. Jag har setat här och hört på deras skrivelse och det är ju mycket i den, som jag inte förstår. Men det förstår jag grannt, att ska vi hålla på längre med dessa här rannsakingarna och rättegångarna, då kan vi lika så gärna slå igen butiken. Ja, sade C. D., jag säger butik, för här bedrivs handel med allting, precis som i en vanlig hökarebutik. Överste Templaren lånar cenaklet pengar ibland, för att vi ska hylla oss till honom. Skollärarn här pratar lite grannlåt för att han ska få pengar att betala sina studieskulder med, och så hjälper di varann, si, för att knuffa fram varann, och vi ska gå bakom och skjuta på med våra röster och våra små slantar — är det fasoner det? Tror ni det gick till på det där viset förr i världen? Då var det inte att begära femton kronor var gång man öppnade munnen för att säga ett ord om nykterhet och inte heller hade vi så mycket

schå med att knuffa fram nykterhetsdirektörer och riksdagsmän och skaffa dem feta inkomster. Vi har haft nog av den sortens nykterhetsvänner, det är min tanke. Och när nu ungdomen vill, att det ska bli en annan ordning här i cenaklet, så har di alldeles rätt, för jag har sett mycket här, som jag har tegat med, men vill ni nu göra en rensning, pojkar och flickor, så är jag med er! —

Då var det många av medlemmarna, som instämde med C. D., broder Andersson, och då sade Ö. T., att han ville inte längre vara med i cenaklet. Ungdomen vill ha en strid till stånd för att ta makten från oss gamla beprövade nykterhetsveteraner, som har arbetat och strävat i så många år, nu vill ni riva ner det vi har byggt upp och så vill ni ha socialism och votering och bråk och elände. Näej tack, ni, jag är en ärlig man och en ärlig nykterhetsvän, sade han, och ni trampar mig under fötterna och hånar mina heligaste känslor, sade han. Nu får cenaklet själv klara ut sitt kontrakt med lokalstyrelsen här, sade han. Jag har undertecknat kontraktet, för hyran, men nu får ni skaffa någon annan som står för hyran. På kontraktet står det, att cenaklet ska betala 300 kronor om året för den här lokalen, och då får cenaklet av staden i hyresbidrag 90 kronor om året. Men så har jag privat gjort upp med lokalstyrelsen, att cenaklet bara ska betala 200

kronor, och det skulle skrivas 300 på kontraktet i alla fall, för att vi skulle få mera i hyresbidrag. Men nu får ni försöka att klara er bäst ni kan, för nu är det slut med min hjälp, och då får ni allt betala 300 kronor. Och själv har jag lånat cenaklet 50 kronor, och det vill jag ha igen genast, sade han. Och nu går jag ur cenaklet, sade Överste Templaren, och så gick han, och Adolf Gustavsson gick också ut ur cenaklet.

Då var det många medlemmar, som undrade varifrån vi skulle få pengar att betala 300 kronor i hyra som stod i kontraktet, och kanske vi nu bara få hyresbidrag efter 200 kronor, som vi i själva verket betala, då blir det allt en dålig affär för oss. — Men då sade br. Fock, att han undrade, om inte medlemmarne kunde skaffa 25 kronor i kvartalet på ett ärligare sätt, ty vi borde väl förstå, att vi hade varit med om ett bedrägeri, sade han. — Precis som om inte vi vore ärliga, när vi äro nyktra människor! Det är ju till cenaklets och nykterhets-sakens bästa att hyran blir så billig som möjligt! — Men då var förstas broder Fock ond, det syntes tydligt, och det var väl för att Hjelm och Adolf Gustavsson hade kritiserat hans skrivelse, som nog var mycket underlig, förstas, men man ska ju inte rätta sig efter vad en människa säger som är ond, och broder Fock kan nog vara bra för det, och han tänkte nog inte

riktigt på vad han sade, när han var så där ond. — Men Nils Sander, som alltid är så rolig och trevlig, han sade, att det finns inte något heligt i cenaklet, för det är bara mänskligt alltihop, sade han, och det är mänskligt att förlåta. Och nog förlåter cenaklet broder Fock, det gör vi visst det, men han behövde ju inte precis ha sagt så där om oss. — Sedan sade C. D., att vi fick försöka att skaffa pengar på något vis så gott vi kunde, och då godkände cenaklet enhälligt skrivelsen och då ska jag ha mina pengar av cenaklet, för nu är det beslut på det.

§ 10. Därefter sade broder Sander, att styrelsen fick sammanträda under veckan för att rådgöra om pengarna. Därefter avslutades mötet utan ceremoni av broder Sander, sedan Skattmästaren hade rapporterat om inkomster, som var inga, och utgifter, som var nio kronor och sjuttiofem (75) öre till sekreteraren. Och just som vi skulle gå, var Nils Sander kvick igen och sade: det är storm i Vattendroppen, sade han, precis de ordena, och sedan föll klubban.

Som ovan

Albertina Boman

Sekreterare enligt uppfattning.

TIONDE MÖTET.

Hur bör man bäst förstå uttrycket: Om skalkar locka dig, så följ icke?

Protokoll fört vid cenaklet
Vattendroppens möte den 11
mars.

§ 1. Vårt kära möte öppnades med sång och den vanliga vackra ceremonien av Vice Templaren, broder Nils Sander, klockan 9:45 e. m. Vid upprop av tjänstemän var Ö. T., C. S. L. och F. Ö. T. frånvarande.

§ 2. Broder C. D. läste upp bönen i handboken.

§ 3. Protokollet från föregående möte upplästes och godkändes och justerades. Och det var ingen förändring att göra.

§ 4. Det fanns ingen inträdesanmälan i förrummet, för marskalken tittade efter.

§ 5. Broder Nils Sander rapporterade, att styrelsen hade haft möte för att rådgöra hur cenaklet skulle bära sig åt nu för att skaffa

pängar till hyran. Det som fanns i kassan räckte inte att betala skulden till O. Hjelm, och sedan skulle hyran betalas den första april. Det värsta var, att cenaklet nu fick vara redo att betala 75 kronor i kvartalet, för lokalstyrelsen hade meddelat, att O. Hjelm hade sagt upp den mellan honom och lokalstyrelsen gjorda överenskommelsen, och att kontraktet nu måste gälla som det var skrivet, ty det var med O. Hjelm personligen, som överenskommelsen hade träffats. Styrelsen hade då tänkt göra en bazar eller vårmaknad för att försöka få in pengar, men det kunde man ju inte hinna få färdigt till den första april. Styrelsens medlemmar hade då själva företagit en "skramling", men hade inte kunnat få ihop mer än 45 kronor, som de av egna pengar ville låna cenaklet. Nu frågade styrelsen, om någon av de övriga medlemmarna kunde låna cenaklet de pengar som fattades.

§ 6. Då var det ingen av medlemmarna som ville låna några pengar till cenaklet. Flere medlemmar sade, att de voro själva så fattiga att de behövde låna. De trodde, att det skulle bli alldeles för dyrt att tillhöra cenaklet nu, och de sade, att det hade nog varit bättre att behålla O. Hjelm kvar, för säga vad man ville om O. Hjelm, så hade han ändå hjälpt cenaklet på många vis. Och den där skrivelsen, som ungdomen hade lämnat in förra mötet, den var

allt mycket underlig, det är säkert det, för det var den. Visst är vi fattiga, men inte behöver ungdomen skälla på oss för att vi är fattiga som de gjorde i den där skrivelsen. Då sade Nils Sander, att det inte fanns ett ont ord i hela skrivelsen om de fattiga. Men cenaklet beslöt enhälligt, att ungdomen i sin skrivelse hade okvädat och förolämpat medlemmarna för att de voro fattiga och nyktra. Då sade Nils Sander, att det beslutet var visst inte enhälligt, eftersom det var många som inte hade velat vara med om det beslutet, men det gör det samma, som vår gamle Överste Templare brukade säga, för det var så gott som enhälligt, för man kan nog veta vad som är det rätta fast man är fattig. Och det var flera medlemmar, som föreslogo, att cenaklet skulle upphäva sitt beslut på förra mötet, att godkänna ungdomens skrivelse, och sedan skicka en deputation till O. Hjelm och be honom komma tillbaka till cenaklet igen, så att allt kunde få bli vid det gamla så som det alltid hade varit innan några nymodiga funderingar hade kommit in i cenaklet. När vi fick hålla på som förut, då arbetade vi för nykterhets-saken, och då gick det så bra. Då följdes programmen och då var det kaffe för vart enda möte, nu blir det aldrig så som det står i programmen, för om man ser efter i programmet för detta kvartal vad vi skulle ha haft att göra, och sedan

tänker efter vad det är vi gjort, så får man se, att det är just inte så mycket gott och för den stora nykterhetssaken gagneligt som vi ha utrettat. Men det finns så många medlemmar, som bara vill bråka och hålla på med rättgångar, som är fånigt tycker jag, och sedan komma in med långa skrivelser som äro underliga och bara smäda cenaklets medlemmar. Det vore mycket bättre om O. Hjelm ville komma tillbaka till oss igen, för när han ledde oss, gick det bra att arbeta för den stora nykterhetssaken, och han skällde inte på oss för att vi äro fattiga, och inte fordrade han att vi skulle betala stora pängar till cenaklet heller, när vi i alla fall få betala så stora kvartalsavgifter.

§ 7. Då sade vår Cenakel Deputerad, att vi skulle bordlägga detta ärende till nästa möte, så skulle han under tiden försöka finna någon utväg att få affärerna på rätt köl igen, utan att det skulle behöva kosta medlemmarna ett enda öre. Då beslöt cenaklet enhälligt efter C. D:s förslag.

§ 8. Sedan föredrogs en skrivelse, som lyder sålunda:

— Vi undertecknade anhålla härmed om utträde ur cenaklet och Orden, emedan vi inte vilja vara med om att göra något som är orätt, och det är mycket orätt att i en skrivelse smäda och förolämpa folk så som ungdomen gjorde i

sin skrivelse. Man kan ju säga vad man vill utan att smäda och smutskasta dem som ha andra åsikter, men Fock, som har skrivit den där skrivelsen, är ju en socialist, och då förstår man ju att han är en ärelös människa, som inte vill det rätta utan bara vill beljuga medlemmarna därför att de äro nyktra och fattiga människor, som arbeta ärligt och inte äro några socialister. För socialisterna äro ett frihetsfientligt parti som vill sätta tvångströjan på samhället, men vi vill inte att samhället ska ha någon tvångströja på sig, utan vi vill att alla människor skola ha sin frihet, så att de kunna låta bli att supa. Men det ska vara en verklig frihet och inte en sådan frihet som andra människor kalla frihet, utan en sådan frihet som Vi kalla frihet. Men Fock vill förråda hela nykterhets-saken, och han vill att rusdrycksdjävulen skall regera i vårt land, det syns ju tydligt, när han säger att O. Hjelm är en hökare och ingen nykterhetsman. Vi undertecknade vilja inte vara med om sådant som bara är orättfärdighet och socialism, och därför går vi nu ifrån cenaklet, så får medlemmarna se själva hur det går sedan med den stora nykterhetssaken. Och cenaklet får också bereda sig på att betala 300 kronor i hyra som det står i kontraktet, för rätt ska vara rätt. Och cenaklet vill ju att rätt ska vara rätt, fast det blir ju inte lika billigt förstås, men vad gör det när* man har

råd, men kanske en "hökare" kan vara bra att ha ibland.

Som ovan

O. Hjelm
August Karlsson

Adolf Gustavsson
Lovisa Karlsson

§ 9. Då var det flera medlemmar, som ville att cenaklet genast skulle skicka en deputation till O. Hjelm och återtaga allt som stod i ungdomens skrivelse, för det syntes ju tydligt att nu var O. Hjelm ond, och nu skulle cenaklet alldeles säkert ramla sönder och hela cenaklets nykterhetsarbete skulle vara förgäves och allt roligt som cenaklet hade haft tillsammans och trevligt skulle också vara förbi. Men Cenakel Deputeraden, br. Andersson, han föreslog, att cenaklet skulle bordlägga även Hjelms skrivelse till nästa möte. Cenaklet beslöt då med 10 röster emot 9 i enlighet med C. D:s förslag, men jag reserverar mig mot det beslutet, för nog var Hjelm orättvis mot mig när han inte ville att jag skulle ha mina pengar, men nu har jag ju fått mina pengar och då förstår jag inte varför det ska vara så mycket bråk. Nu skulle allt vara bra igen, tycker jag, och Hjelm är nog den bästa Överste Tempelare som cenaklet kan få.

§ 10. Vi skulle ha haft en rapport från Distrikt Cenaklets möte också, men nu var det så otrevligt på cenaklet att ingen ville stanna

kvar utan alla ville gå därifrån och då avslöts mötet av Vice Templaren Nils Sander, som sade: Hela ungdomen går ur cenaklet, om Hjelm skall tillbaka hit. — Sedan blev det ingen sång eller ceremoni, utan Sander sade bara: mötet är avslutat. Och så var det avslutat. Men sanna mina ord: det här kommer att bli dyrt för cenaklet och det går aldrig väl, det är säkert det.

Som ovan

Albertina Boman

Sekreterare enligt uppfattning.

ELFTE MÖTET.

*Vårens annalkande firas på lämpligt sätt.
Broder C. D. underhåller.*

Protokoll fört vid cenaklet
Vattendroppens möte den 18
mars.

§ 1. Vårt kära möte öppnades med sång och den vanliga vackra ceremonien av Vice Templaren, br. Nils Sander, kl. nio eft. m. Vid upprop av tjänstemän var Ö. T., C. S. L., och F. Ö. T. frånvarande.

§ 2. Broder C. D. läste upp bönen i handboken.

§ 3. Protokollet från föregående möte upplästes och godkändes och justerades. Och det var ingen förändring att göra.

§ 4. Det fanns ingen inträdesanmälan i förrummet, för Marskalken tittade efter.

§ 5. Den från föregående mötet bordlagda frågan om pengar till hyran upptogs till behandling. — C. D., broder Johan Andersson,

begärde då ordet och sade, att han hade under den gångna veckan funderat mycket på den här saken, och han hade fått klart för sig, att om Hjelm och Adolf Gustavsson och det gamla anhanget skulle tillbaka igen och ungdomen tvingas att gå ur cenaklet — ja då var det slut med arbetet helt enkelt. Han ville inte säga något ont om Hjelm och de andra storgubbarna, men det ville han säga: här har de unga rätt! Och därmed basta. Nu har det hela blivit en ekonomisk fråga, sade han. Det blir det alltid, när småfolk ska göra reformer mot storgubbarnas vilja. Vi kan inte begära, att ungdomen ska kunna lägga pengar på bordet — de ha gjort så gott de kunnat, de har ur egen kassa skramlat ihop 45 kronor för att hjälpa cenaklet. Nu är det vi gamla, som ska lägga till. Jag har lite pengar på banken, som jag skulle ha att ta till, när jag blir gammal och inte orkar stå i längre. Jag hade tänkt, att inte röra dem annat än för sjukdom eller någon långvarigare strejk eller så. Men nu gäller det cenaklet, och jag säger, fast det kanske låter lite underligt, att det gäller för oss i mycket liten skala detsamma som det gäller nu för hela nykterhetsrörelsen: vi måste göra personliga uppoffringar, kanske större än någonsin förut, om vi ska kunna rädda åt oss något resultat av allt vårt arbete under många, många år. Nu har jag tagit ut hundra kronor på banken

och ber att få överlämna det till cenaklet. Kan jag få igen dem i en framtid, är det bra. Skulle det dröja länge, är jag visserligen hundra kronor fattigare, men pängarna ha kommit till nytta det vet jag. Men jag lämnar pängarna bara på det villkoret, sade broder Johan Andersson, att vi flyttar från den här unkna hålan. Vi ska säga upp kontraktet genast, och vi ska skaffa oss en ny lokal, ljus och ren och präktig, så som många andra har nu för tiden. Jag vet en sådan lokal, och om cenaklet vill tillsätta en lokalkommité, ska vi ordna saken.

§ 6. Då sade Nils Sander, att cenaklet tackade broder Andersson. Hundra kronor är mycket pengar, sade han, och det största och vackraste av allt i världen är att se de fattiga offra för en stor idé, ty de ha intet överflöd att ta utav, utan om de vilja ge, så måste de umbära det för dem nödvändigaste. Heder åt broder Johan Andersson, som har räddat oss, sade Nils Sander, och hela cenaklet instämde, och alla reste sig upp för Broder Andersson, när han gick fram till skattmästaren och lämnade sina hundra kronor till cenaklets kassa.

§ 7. Därefter beslöts enhälligt, att kontraktet skulle sägas upp omedelbart och detta uppdrogs åt br. Nils Sander. Till lokalkommitté utsågos bröderna Johan Andersson, Nils Sander och O. Engström.

§ 8. Sedan begärde broder Andersson att

ytterligare få säga några ord. Det är så, sade han, att när man har tegat i många år och sedan kommer igång med att prata, har man svårt att sluta. Det är nog några saker till jag har att säga. Jag har varit med i det här cenaklet i tjugofyra år. Jag har haft den här platsen som Chefens ombud i tjugotvå år. Det är en lång tid det, bröder och systrar. Jag har sett mycket under den tiden. Jag har sett storgubbar förhäva sig och lura oss små och slutligen spricka som såpbubblor. Jag har sett onda tider. Jag har också sett många små fattiga människor offra allt, pengar, arbete, tid, allt, för vår verksamhet. Många av dem har jag kanske glömt till namnet, men jag minns deras vackra gärningar. Så ska de glömmas av hela världen, men när en gång segern vinnes, ska man tänka på alla dem, som offrat hela sitt liv för de efterkommandes lycka och välfärd. Det kan tyckas lätt att tala om sådana handlingar, men det är svårt att göra dem. Och allt hån, allt elände mot oss! Snobbar, knoddar och busar, alla bli hjärtans vänner och bröder, bara det gäller att skälla ner en nykterist. Men vi ha varit dem för starka. Vi ha tvingat oss fram. Vi ska till slut täppa igen munnen på dem som skräna och flina.

I tjugotvå år har jag haft den här platsen. Och det vill jag säga, att mycket i ungdomens skrivelse är sant. Vartenda möte under alla

dessa år ha vi börjat med denna bön: Allsmåktige Gud, Du, som världarna styr, Dig anropa vi om bistånd och kraft. — Och vi sluta våra möten med dessa ord: Måtte det vi i dag här utträttat bli en byggnadssten i det nykterhetens tempel vi vilja uppföra bland vårt folk. — Ja, det är våra *ord*, det. Men hurudana ha våra handlingar varit? Som oftast skröpliga, bröder och systrar, mer än skröpliga. Hat, hämndlystnad, skadeglädje och allt möjligt småsinne ha vi släppt loss och givit fria tyglar. Men det är nog så, att människan är inte annorlunda, och vi hade sannerligen inte varit en smul bättre, om vi hade supit i stället för att vara nyktra. Det är inte vår nykterhet, som gör oss dåliga, det är vår allmänna skröplighet.

Vad är det som gjort, att jag har kunnat hålla ut här under alla dessa år? Ja, det är nog så, att något måste man ha att leva för, sedan man slutat sitt vanliga dagsverke. Något måste man ha att offra sig för och ge sig hän åt, annars blir livet för torftigt och tarvligt och tomt. Jag har fått intresse och kärlek för det här, och väl är det, för annars skulle jag väl vid det här laget ha stått med tom hjärna och tomma fickor som ett försupet kräk utanför någon krog. Nu har jag haft detta att leva för, och jag har hållit mig själv ren och mitt hem rent, och flickan min, Elsa, sitter här i samma cenakel som jag och arbetar som jag

har gjort på sin plats som skattmästare. Och många, många andra har jag haft hit till denna verksamhet. Jag har haft valuta för mitt arbete under dess tjugofyra år, det är säkert det. Vad vi till slut ska vinna, det vet man ju inte. Det talas så mycket om rusdrycksförbud. Det är lätt att prata och agitera för det, men det är nog svårare att göra det. Det är kanske omöjligt. Och det är kanske inte heller nödvändigt. Det är i alla händelser inte något mål utan ett medel bland många andra. För vad skulle vi ha för verklig nytta eller glädje av ett rusdrycksförbud, om vi fortfarande skulle vara lika enfaldiga, lika självkära, lika högmodiga och lika hatfulla i våra hjärtan? Hur som helst: framåt ska vi gå, om också målet ännu ligger i det mörka. Det gäller bara att hålla ögonen på ledarna, så att inte hela nykterhetsrörelsen blir ett enda bolag för inbördes beundran och inbördes förtjänst.

Man kan nog tycka ibland, att tjugofyra år på detta sätt är ett oerhört slöseri med tid, slöseri med arbetskraft och slöseri med pengar. Det är ju det ynkeligaste, löjligaste och andefattigaste arbete i världen, säger man, och ungdomen säger det också i sin skrivelse. Det förstår jag mig inte på att bedöma. Jag har inte så stora fordringar. Fint folk passar nog inte bland oss, och vi passar inte bland fint folk. Våra arbetsmetoder äro lika tarvliga som våra

nöjen och förströelser. Men se vi till, att vi äro ärliga och rena i våra samveten, då klarar det sig nog med det andra, även om det inte är så fint och intelligent och estetiskt di kallar't. För oss gäller det *saken* framför allt, sättet kommer i andra rummet, det får bli som det kan med formerna.

Vattnet som faller jämnt i droppar, faller och faller med droppe efter droppe på samma punkt, det gräver en grop i berget, det urholkar stenen och spränger till sist sönder det hårdaste hinder och vräker det ur vägen. Vi äro många sådana vattendroppar. Vi äro tusende och tio-tusende, som droppa ner tätt, tätt, dag efter dag, vecka efter vecka, år efter år i tio, tjugo, trettio år, femtio, hundra år om så skulle behövas. Vi äro ett helt folk av vattendroppar, och till slut skall stenen falla, som vi vilja ha bort. Då har Vattendroppen även fyllt sin uppgift, vattnet må sedan ha varit aldrig så fint eller aldrig så tarvligt. Är det rätt att stenen ska bort, som står i vägen för oss alla, då ska Vattendroppen heller inte upphöra med sitt arbete. —

Nu har jag sagt vad jag tänkte något så när. Jag skulle nog ha velat tillägga något om ungdomen och om det gamla, eländiga svamlet som varit. Men det får vara nog för i dag. Det har för resten pratats så mycket om det, och vi ha annat att göra. Nu gå vi framåt

igen mot nya och bättre tider. Då kan det gamla få vara gammalt och borta. —

§ 9. Därefter satte sig broder Andersson, och vi tyckte alla att han hade talat mycket bra. Och nog är det märkvärdigt, vilket intresse Anderssons ha för nykterhetsarbetet. Hundra kronor hittar man inte på gatan, och det förstår man nog, att det var mycket pengar för Anderssons, och inte begär han någon ränta heller på pengarna. Det är annat det än den där högfärdstokiga Hjelm, som alltid skulle ha sex procent på sina pengar, när han lånade ut dem till nykterhetsarbetet. Och när lokalstyrelsen här behövde låna pengar, tog han 20 procent i provision för att han skaffade pengarna "av en bekant" som han sade, och sedan fick lokalstyrelsen betala sex och en halv procent i ränta, och sedan tog Hjelm ändå 200 kronor i "sportler" som han sade, för att det var så svårt att skaffa 10,000 kronor. Men det förstår ju alla människor, att det var hans egna pengar, som han lånade ut på det viset, och lokalstyrelsen måste ju ha pengarna. Nej, det säger jag då, och det har jag alltid sagt, att en sådan som Hjelm ska vi betacka oss för i cenaklet. Men Andersson är en ärans karl och en verklig nykterhetskämpe, och vi måste alla offra både tid och pengar för nykterhetssaken, för nykterhetssaken är en stor sak, som måste

komma i första rummet och pängarna i andra rummet, för sådan är alltid jag.

§ 10. Sedan sade Nils Sander, att vi skulle egentligen ha en rapport från Distrikt Cenaklets möte, men ombudena Hjelm och Adolf Gustavsson voro inte närvarande. Sander hade varit närvarande på distriktets möte, och han kunde tala om, att där hade man diskuterat rättegången i cenaklet Vattendroppen under fyra timmar, och till slut hade styrelsens dom blivit godkänd. Något vidare var just inte att rapportera från distriktets möte, men snart ska National Cenaklet ha möte, och då ska väl ombudena från hela Sverige sitta och diskutera en hel dag om denna rättegång. — Cenaklet godkände rapporten med tacksamhet.

§ 11. Den från föregående möte bordlagda skrivelsen från Hjelm upptogs till förnyad behandling, och vi beslöt utan diskussion att utsluta O. Hjelm, Adolf Gustavsson, August Karlsson och Lovisa Karlsson ur Orden på deras egen begäran. Undertecknad ville bara upplysa om hur det kom sig att Karlssons hade blivit så rara vänner med Hjelm igen, men Sander sade att det gjorde detsamma, och det tycker jag med, för jag är inte sådan att jag springer med skvaller, och det är inte annat än skvaller och lögner när Karlssons och Hjelm kommer ihop och de där fattiga slantarna jag fick för att jag skrev alla papperena åt Karls-

sonskan, det retar dom allt så att dom kan spricka, men det är det samma.

§ 12. Nils Sander sade, att programkommittén fick lov att inkomma med program för arbetet under nästa kvartal, och det är syster Elsa Andersson och broder K. Boman och undertecknad sekreterare som är programkommité och vi skola sammanträda under veckan för att göra ett riktigt fint program åt cenaklet.

§ 13. Därefter avslutades mötet sedan skattmästaren hade rapporterat om inkomster och utgifter med sång och vanlig ceremoni av Vice Templaren, broder Nils Sander.

Som ovan

Albertina Boman

Sekreterare enligt uppfattning.

TOLFTE MÖTET.

Tjänstemannaval. — Äro våra möten nöjsamma eller tråkiga? — Systrarna visa sig på styva linan och bröderna betala!

Protokoll fört vid cenaklet
Vattendroppens möte den 25
mars.

§ 1. Vårt kära möte öppnades med sång och den vanliga vackra ceremonien av Vice Templaren, br. Nils Sander, kl. 9,15 e. m. Vid upprop av tjänstemän var Ö. T., C. S. L. och F. Ö. T. frånvarande.

§ 2. Broder C. D. läste upp bönen i handboken.

§ 3. Protokollet från föregående möte upplästes och godkändes och justerades utan förändring.

§ 4. Marskalken tittade efter i förrummet att det inte fanns någon inträdesanmälan där.

§ 5. Broder Nils Sander rapporterade, att

lokalkommittén hade varit och sett på den nya lokalen, som br. Johan Andersson hade talat om, och den var mycket bra, stor och rymlig och ljus och fin och särskilt inredd som möteslokal. Kommittén sade, att det var av största vikt att få en bra möteslokal nu för tiden. Det är mycket viktigare nu än förr, ty i våra dagar lever människor mera på sina föreningsmöten än i sina hem. Kommittén tillstyrkte enhälligt att cenaklet skulle hyra denna lokal för 300 kronor om året och flytta ifrån sin gamla lokal så fort som möjligt. Så länge cenaklets kontrakt varade här, kunde vi försöka hyra ut den gamla lokalen till någon annan förening som ville hyra här, medan vi själva finge bo i den nya lokalen. Detta blev även cenaklets enhälliga beslut. Åt lokalkommittén uppdrogs att ordna med avflyttningen och uthyrningen så fort som möjligt.

§ 6. Då begärde broder O. Engström ordet och sade, att han skulle gifta sig. Och han sade att han skulle gifta sig med syster Helena Bergström, som så länge varit cenaklets Marskalk och skött denna plats så alldeles förträffligt. Engström får en bra hustru, det är säkert det, för det har jag alltid sagt, att familjen Bergström är de bästa medlemmar vi ha. Engström sade, att han hade tänkt att bröllopet skulle hållas i cenaklet, och han hoppades att alla medlemmarna ville vara vänliga och infinna

sig på bröllopet. Och även C. J. Bergström bad alla medlemmarna vara välkomna och med sin närvaro hedra en liten fest, som skulle anordnas i cenaklet, när de gifte bort sin kära dotter, och de skulle längre fram meddela vilken dag som bestämdes. Och visst ska vi komma, det ska bli riktigt roligt, tycker jag, att få vara med om ett cenakelbröllop. Förr i världen brukade vi ha riktigt trevliga bröllopfester med sång och musik och föredrag, och vi hade tryckta program och ungefär mitt i programmet kom det finaste festnumret, som var: vigsel. På sådana fester brukade vi förtjäna ganska bra med pengar, för det var alltid fullt hus, och många ville ju se på bröllopet, och vi kunde ta ända till 50 öre i entré. Men nu för tiden är det bortlagt med sådana fester för allmänheten, och endast cenaklets medlemmar inbjudas, och då blir det ju ingen förtjänst förstås.

§ 7. Sedan rapporterade undertecknad från programkommittén och föredrog kommitténs förslag till program för nästa kvartal. Programmet blev enhälligt antaget och bifogas till protokollet för att vi ska veta vad vi ska göra, och vi hoppas att det ska följas bättre under nästa kvartal än under det som nu gått till ända.

PROGRAM

för cenaklet Vattendroppens arbete under kvar-
talet 1 april—30 juni.

April 1. De valda tjänstemännen installeras av C. D. — Hur böra vi samarbeta för att åstadkomma den sanna syskonkärleken? — Systrarna Berta och Helena underhålla med sång och musik. Alla våra systrar unga, som ha röst uti sin lunga, stämma zittrorna och sjunga, guitarrerna också. Unga bröder ta fram strutar fyllda utav fikonbutar, och den allra yngsta "kutar" kring att över lag bestå. — Kaffe serveras gratis.

April 8. Påskfunderingar? — Diskussion: Är det rätt att överila sig i en debatt, när min åsikt icke blir den gällande?

April 15. Thésupé med ägg och smörgås och mycket goda saker. Syster Hanna Nilsson föreläser ur Världshistorien och bidrar på så sätt till cenaklets allmänbildning. Valfritt ämne. Efter arbetet kommer lek. Hej, det blir roligt!

April 22. De äldre giva de yngre några goda råd av sina erfarenheter ur livet.

April 29. Systrarna göra något roligt, som de själva bjuda på. Val av programkommité.

- Maj 6.* Huru böra vi uppföra oss gentemot våra medmänniskor?
- Maj 13.* Cenaklet firar sin 25:årsfest. Entré 50 öre. Kaffe gratis. Alla hjärtligt välkomna!
- Maj 20.* Val av Distrikt-ombud. Medlemmarna lämna 10 öre till hyresbidrag och äro lika glada ändå.
- Maj 27.* Bröderna göra något roligt, som syst-rarna servera. — Vilket är bättre för vårt Fosterland: en väl ordnad nykterhetshär eller en skara fyllerister med dans och kortspel?
- Juni 3.* Rapport från Distriktmötet. Val av C. D. och C. S. L.
- Disk.: Vilket är bättre, en liten bärauktion eller en trevlig gökotta?
- Juni 10.* Friluftsmöte. Samkväm i det gröna, till dess göken börjar gala i sommaren den sköna. Allmän skramling till saft och småbröd.
- Juni 17.* Disk.: Är föreningslivet förädlande för den mänskliga karaktären och den s. k. intelligensen?
- Juni 24.* Tjänstemannaval. — Disk.: Hur är det med underhållningen i vårt cenakel, är den till allas belåtenhet, eller är något med avseende härå att anmärka?

UPP TILL STRID!

§ 8. Sedan meddelade O. Engström, att vår förre Överste Templare, O. Hjelm, hade blivit vald till stadsfullmäktig. Han var fortfarande nykterhetsvän, för han hade gått in i ett annat sällskap, och det stod i en tidning, att han intog en ledande ställning bland nykterhetsfolket.

§ 9. Därefter meddelade vår präktiga syster Karolina Bergström, att hon och flickorna hade kokat kaffe, som nu var färdigt, om medlemmarna ville dricka. Då blevo alla mycket glada, för då var det som om allt hade kommit på rätt spår igen i vårt arbete. Och då höllo vi en riktigt lång rast i arbetet och drucko kaffet, som var utmärkt gott, och "doppat" var också utmärkt gott.

Broder Frans Pettersson, som alltid vill att alla människor skola vara sams och riktiga bröder och systrar, han läste upp en vacker vers, och första biten skriver jag av här, för det var det vackraste jag hört på länge:

Se hur ljuvligt gott det är
att som syskon kunna vara
så endräktigt samman här,
skild från dryckenskapens fara.
Må det löftesband vi knutit
ej bli upplöst eller brutet!

Så skall nykterhetsarbetet vara, enigt och fridfullt och inte bråk och strid. O, om vi

kunde komma därhän i vårt kära cenakel! Vad vi då alla skulle vara glada!

§ 10. Efter rasten valde vi tjänstemän för nästa kvartal och valda blevo:

Överste Templare: Nils Sander, bokhållare.

Vice Templare: O. Engström, murare.

Cenakel Studieledare: Hanna Nilsson, handelsbiträde.

Sekreterare: Albertina Boman.

Bitr. Sekreterare: Karl Boman, arbetsförförman.

Skattmästare: Elsa Andersson, sömmerska.

Bitr. Skattmästare: Frans Pettersson, handelsarbetare.

Marskalk: Berta Eriksson.

Bitr. Marskalk: Ingeborg Gustavsson, tjänsteflicka.

Inre Vakt: Johan Larsson, skomakeriarbetare.

Yttre Vakt: C. J. Bergström, murare.

Till Förre Överste Templare utsågs Gustav Nilsson, agent, och som Cenakel Deputerad tjänstgör fortfarande Johan Andersson, timmerman. Vår nya C. S. L. blir nog lika bra som den förre, för hon går på Borgarskolan, och hon kan leda våra studier lika bra som en skollärare.

§ 11. Nils Sander sade, att nästa möte skulle vi ha installering igen, men först skulle

alla rapporter vara klara. Då sade skattmästaren, att revisorerna fick komma när som helst och granska hennes räkenskaper. Och hon sade också, att det var flera medlemmar sjuka och ville att de skulle besökas och hjälpas om så behövdes. Besökskommittén fick då i uppdrag att göra detta.

§ 12. Då sade O. Engström, att det fortfarande fanns ohyra i soffan, och han tyckte att det var otrevligt. Han sade, att när han skulle ha bröllop i cenaklet, så var det tråkigt i fall det kom mycket folk dit, att inte våga sätta sig i soffan. Och kanske det till och med skulle komma folk, som i god tro satte sig i densamma. — Men då sade C. D., att vi skulle nog ha flyttat in på den nya lokalen, när bröllopet skulle gå av stapeln, och soffan hörde till det gamla.

§ 13. Därefter sade Nils Sander, att enligt programmet för nästa kvartal, skulle vi den 8 april diskutera frågan: Är det rätt att överila sig i en debatt, när min åsikt icke blir den gällande? — Han föreslog, att vi till det mötet skulle inbjuda Ungdomsförbundets styrelsemedlemmar Lingren och Ljungkvist och Mauritz Fock, och han trodde säkert att de skulle komma. Cenaklet beslöt enhälligt i enlighet med Överste Templarens förslag.

§ 14. Då var det många medlemmar, som undrade, om vi inte kunde ingå med en skri-

velse till Kungliga Majestäts Regering och till Riksdagen med anhållan om statsunderstöd för vårt upplysnings- och studiearbete. Vi ha nu hållit på i många år att sprida upplysning bland utomstående om rusdryckernas fördärvbringande inverkan på samhället och den mänskliga kroppen samt även själen. Vi ha även uppfostrat oss till kunniga samhällsmedlemmar samt framför allt till människor med en vidgad blick på tingen. Genom vårt studiearbete ha vi förskaffat oss allmänbildning och insikt i en mängd olika vetenskaper, ej endast nykterhetsfrågan, utan även andra frågor. Vi ha nu fått det så bra, att vi som studieledare äga en syster, som är elev vid Borgarskolan, och under nästa kvartal ska vi ha en föreläsning om Världshistorien. Man ska tänka sig vilken stor betydelse det har, att medlemmarna få tillfälle att blicka in i Världshistoriens gripande panorama och få sin andliga blick ännu mera vidgad. På detta sätt fostras vi till dugande och kunniga medborgare i samhället. Men då bör även Staten visa sin erkänsla genom att pekuniärt understödja vårt aktningvärda arbete. Detta vore ett sätt för cenaklet att på ett tillfredssällande sätt få sin ekonomi ordnad och tryggad, så att vi med kraft kunde fortsätta vårt arbete. —

Då sade Nils Sander, att han trodde inte att det skulle lyckas för oss att få Statsanslag,

men kanske kunde man göra ett försök efter som det finns så många nykterister i riksdagen nu. Det uppdrogs åt styrelsen, att till nästa möte utreda denna fråga, som vore mycket intressant om det kunde gå.

§ 15. Sedan sade Nils Sander, att detta var sista mötet för det här kvartalet. Vi ha haft en strid att utkämpa, sade han, och vi ha segrat. Vi ha sett människor blotta sin dåliga karaktär, men jag vill inte nämna några namn, sade han. Vi ha även sett goda och starka människor resa sig till offervilliga handlingar. Vi ha sett folkets djupa rättsmedvetande ha sin gång. Vi ha sett ungdomlig kärlek, som svärts av skvaller och förtal. Och vi skola få vara med på bröllopet. Allt detta har varit en bild i smått, kanske i minsta möjliga skala, av all kamp och seger i livet.

Alla älska vi den kyligt klara tanken och den hårda, nyktra viljan. Dock måste vi medge, att mycket i detta avseende brister i denna lilla krets. Vi ha i alla fall redeligen kämpat för en friskare luft i tempelsalen och för ett renare ljus vid Nykterhetens altare. Vi ha gjort så gott vi ha kunnat, och det är ju inte så mycket. Vi ha dock trots oss göra en god gärning.

Vi unga minnas med glädje våra strider för de små chimärer jag nyss nämnde, och vi längta efter större strider, även om de allt

framgent skulle gälla endast chimärer. Här ha inte svingats vapen av skarpaste stål. Men vi ha satt ut giller för att fånga en symbol. Och vi ha lyckats. Förfallets onda ande, den feta och något skalliga katta, som förirrat sig in i cenaklet och där skam till sägandes orenat, ha vi tagit fast. Vi ha bundit muntert klingande bjällror kring hennes hals och skickat åter ut i vida världen denna bild av samtidens käringvisdom och pösande enfald.

Men, bröder och systrar, denna lek med bjällror är oss icke tillfyllest! Vi måste ha större strider. Och vänta bara — nästa kvartal ska ni få se på gnistor!

§ 16. Men när Överste Templaren sade det där om kattan, som var så fet och skallig, så menade han inte mig, för nog är jag fet, men jag har mycket hår kvar, fast jag nog förlorat en del förstås, men jag frågade honom särskilt om det där skulle vara en pik åt mig, och då sade Nils Sander, att det var inte alls någon pik, utan det var en katta, sade han, och då var det ju en verklig katta det var fråga om.

Och lösen för nästa kvartal är

d f o b l f m l v m u v s.

Vi hoppas, att ingen av cenaklets medlemmar skall uttala det högt, så att det hörs av någon.

§ 17. Sedan skattmästaren, syster Elsa

Andersson, rapporterat om inkomster och utgifter, avslutades detta cenaklets sista möte för kvartalet av Överste Templaren, broder Nils Sander, med sång och vanlig ceremoni.

Som ovan

Albertina Boman

Sekreterare enligt uppfattning.

INNEHÅLL.

Företal: Brev till författaren från en av hjältarna i denna bok	3
Första mötet: De valda tjänstemännen installeras av broder Cenakel Deputerad. — Familjefest. August gratuleras	7
Andra mötet: Agitationsfest med föredrag av Cenaklets Studieledare. — Önskemål: stor medlemsintagning	18
Tredje mötet: Amerikansk vågafton. Varje medlem betalar ett halvt öre pr kg. av sin vikt, som tillfaller kassan	29
Fjärde mötet: Systrarna bjuda bröderna på något gott	35
Femte mötet: Diskussion: Vad är människans förnämsta livsuppgift? Varje medlem skall yttra sig eller plikta 10 öre till kassan	49
Sjätte mötet: Val av ombud till Distrikt Cenaklet och programkommitté för nästa kvartal. — En lärorik uppläsning	57
Sjunde mötet: Diskussion: Vad bör Cenaklet göra för att höja sin allmänbildning?	72
Åttonde mötet: ??? — Stor överraskning!!! — Ofantligt roligt!!! — ???.....	82

Nionde mötet: Ungdomens afton. — Varje medlem skall sjunga en sång eller deklamera en bit eller narra cenaklet att skratta. Var fågel sjunger efter sin näbb!	98
Tionde mötet: Hur bör man bäst förstå uttrycket: Om skalkar locka dig, så följ icke?.....	119
Elfte mötet: Vårens annalkande firas på lämpligt sätt. Broder C. D. underhåller.....	126
Tolfte mötet: Tjänstemannaval. — Äro våra möten nöjsamma eller tråkiga? — Systrarna visa sig på styva linan och bröderna betala!	136

WIK
08

6000096442

Göteborgs universitetsbibliotek

